ISBN 90 90005 66 8

COÖRDINATIE
VAN AUTONOME GROEPEN
IN SPANJE

OPROEPEN

UIT DE GEVANGENIS VAN SEGOVIA

DE LANTAARN

KARCHAK
Pb. 61523
DENHAMS

COÖRDINATIE VAN AUTONOME GROEPEN
IN SPANJE

OPROEPEN
UIT DE GEVANGENIS VAN SEGOVIA

Vertaald uit het Spaans en het Frans.
Oorspronkelijke uitgave: *Appels de la prison de Ségovie* (Parijs, Champ Libre, 1980).

No rights reserved. Every part of this book should be reproduced or translated in any form, by print, photoprint, microfilm, microfiche or any other means without permission from the publisher.

Uitgeverij De Lantaarn
Postbus 3593
Amsterdam

Zetwerk: Janny Oei, Amsterdam
Drukwerk: Drukkollektief Luna, Amsterdam

INHOUD

Noot van de uitgever

I OPROEP DIE IN HET BUITENLAND IS GEPUBLICEERD EN IN SPANJE VERSPREID 11

II GESCHRIFTEN UIT DE GEVANGENIS VAN SEGOVIA 23
Communiqué van de Autonome Groepen 32
Interview met gevangen leden van de Autonome Groepen door Gevangenen van de Iberische Federatie van Anarchistische Groepen (FIGA) 49
Over de ERAT (Revolutionair Leger tot Steun aan de Arbeiders) 64

III INTERVIEW MET EEN GROEP BASKISCHE AUTONOMEN DOOR HET TIJDSCHRIFT *ERE* 73

IV EERSTE LIEDEREN OVER DE GEVANGENEN VAN SEGOVIA 81
Vertaling van de liederen 93

V RONDSCHRIJVEN AAN ALLE INTERNATIONALISTEN 97

NOOT VAN DE UITGEVER

De kern van dit boek wordt gevormd door een aantal communiqués van de Autonome Groepen, de strijdorganisaties die in het revolutionaire proces dat de dood van Franco begeleidde en de erop volgende zogenaamde democratische overgangsperiode ontregelde, aanknoopten bij de beste tradities van het Spaanse proletariaat. De teksten werden in de jaren 1979-1980 uit de gevangenis van Segovia gesmokkeld en spreken voor zichzelf.

De gevangenis van Segovia is in de loop van de tijd uitgegroeid tot de centrale gevangenis voor libertairen, met de moderne isolatieburcht in Herrera de la Mancha als goede tweede. Deze en andere kerkers, altijd al goed gevuld, hebben vooral sinds begin 1978 een forse stroom van revolutionairen zien binnenkomen, toen het hoogtepunt van het proletarische offensief van 1976-1977 voorbij was en de staat een gerichte tegenaanval tegen de meest geavanceerde elementen kon beginnen. Terwijl enerzijds de burgerlijke en bureaucratische repressieapparaten hun pact van Moncloa sloten in een gemeenschappelijke poging de macht van de algemene arbeidersvergaderingen te breken, voerde de politie anderzijds een reeks commandoraids uit op de meest uitgesproken verdedigers daarvan.

Na afloop van een op 15 januari 1978 door de CNT georganiseerde demonstratie tegen Moncloa ging het luxueuze theaterrestaurant Scala te Barcelona in vlammen op. De politie concludeerde onmiddellijk tot een terroristische actie, verrichtte talloze arrestaties en liet in december 1980 enkele CNT-leden tot zeventien jaar gevangenisstraf veroordelen. Op dat moment was reeds lang bekend dat de brandstichting het werk was geweest van de provocateur Joaquín Gambín, een beroepsdelinquent die zich in 1977 door een van de later veroordeelden in de CNT had laten introduceren. Wie daaraan nog twijfelde, kon tijdens het Scala-proces zelf in de Spaanse pers lezen dat Gambín (in oktober 1979 gearresteerd en weer vrijgelaten, hoewel er een aanhoudingsbevel tegen hem lag) zijn dagen vreedzaam sleet in de ouderlijke woning, terwijl de rechter weigerde hem lastig te vallen.

Ofschoon Gambín direct na de brand spoorloos verdwenen leek, dook hij kort erna weer op als lid van het ondergrondse Ejército Revolucionario de Ayuda a los Trabajadores, dat mede

bestond uit arbeiders van de Barcelonese SEAT-fabrieken, waar het gewapenderhand in de stakingsstrijd had ingegrepen. In april 1978 werd deze groep, waarvan men in dit boek ook een bijdrage aantreft, door de politie opgerold. De leden, behalve uiteraard Gambín, werden in juni 1980 veroordeeld tot gevangenisstraffen variërend van 6 tot 41 jaar.

Intussen waren in februari 1978 de Autonome Groepen in Barcelona, Madrid en Valencia ontmanteld. In hun rijen bleek een andere provocateur te zijn binnengedrongen, José Juan Martínez Gómez, een schurk die zich met hulp van hogerhand – de politie gaf hem onder meer informatie nodig voor het welslagen van een aantal overvallen – het aanzien van een harde revolutionair had weten te geven. Hem wachtte nog een opmerkelijke carrière: hij werd op 23 mei 1981, drie maanden na het fameuze optreden van Tejero, kortstondig beroemd als de *número uno* van de spectaculaire provocatie in de Banco Central te Barcelona. Zijn rol lijkt uitgespeeld, nu hij in juli van dit jaar veroordeeld werd tot 41 jaar – beduidend minder dan de 45 eeuwen die de openbaar aanklager aanvankelijk had geëist, maar niettemin een schrijnend voorbeeld van ondankbaarheid.

De verdediging van de gevangen kameraden heeft naar alle maatstaven veel te wensen overgelaten. In het geval van de Scala-affaire bestond de CNT het zelfs in eerste instantie haar eigen gearresteerde leden tot provocateurs te bestempelen, als vond zij het nodig te onderstrepen hoe weinig zij gemeen heeft met de Durruti's en Ascaso's van de organisatie om wiër naam zij thans procedeert. In het geval van de ERAT en de Autonome Groepen, die zich meteen zeer kritisch tegenover haar hadden opgesteld, bleek zij niet eens tot een minimale steun bereid.

In september 1980 namen enkele Franse revolutionairen daarom hun zaak ter hand door de uitgave van de oproep *A los Libertarios,* waarmee dit boek begint. Het vlugschrift, dat onder andere aan alle afdelingen van de CNT werd toegezonden, vond daar weinig respons; maar maakte des te meer indruk op de regering-Suárez in haar nadagen. Op 27 november 1980 berichtte *El País* dat Antonio en Virgina Cativiela Alfós, José Luis Martín Díez, Máximo Casas González, Luis Guillardini Gonzalo en Guillermo González García, leden van de Autonome Groep van Madrid tegen wie in totaal 115 jaar was geëist, "bij gebrek aan bewijs" waren vrijgesproken. Een blunder die Suárez' roemloze einde zeker heeft versneld.

Vrijwel tegelijk met dit vonnis verscheen bij de uitgeverij Champ Libre te Parijs het boek *Appels de la prison de Ségovie,* dat

de lezer nu in vertaling voor zich heeft. Op verzoek van de Coördinatie van Autonome Groepen is de Nederlandse editie uitgebreid met het *Rondschrijven aan alle internationalisten,* dat in juni 1981 in het Nederlands, Spaans, Frans en Engels te Amsterdam verscheen en sindsdien ook in het Duits werd gepubliceerd (zij het in een weinig correcte vertaling). Op dat moment echter, na de interventie van het Spaanse leger en de daaruit voortvloeiende versterking van de vijandelijke posities, was het perspectief van de bevrijdingsactie sterk verslechterd.

De dynamiek van het militaire offensief is sindsdien echter vervluchtigd in de aarzelingen van de aanvallers zelf, die het meer eens waren over wat zij niet wilden dan over wat zij wilden. In het zo ontstane vacuÜm hebben zij toegestaan dat González aan de regering kwam, zij het op harde voorwaarden, die de socialisten overigens maar al te graag aanvaardden: geen prijs was hun te hoog voor de handhaving van de *schijn* van een "democratische overgangsperiode", die de grondvoorwaarde voor hun bestaan vormt. Zij waren dus tevreden met de *schijn* van de macht, omdat daarin hun enig mogelijke uitgangspositie lag voor om het even welke manoeuvre die de realiteit van de macht ten doel heeft. Van hieruit opereren zijn nu in een ruimte die beperkt blijft voor de reële macht van het leger, dat evenwel niet in staat blijkt deze voor meer te gebruiken dan het bars afwijzen of grommend accepteren van wat het wordt voorgelegd: de franquistische meerderheid is er impotent, de modernere minderheid besluiteloos. Zo is de schijnbare stabiliteit van de Spaanse politieke situatie slechts gebaseerd op de logheid van de samenstellende delen.

Het spreekt vanzelf dat de regering en de macht in ieder geval wel unaniem zijn in hun wens de gevangenis van Segovia gevuld te houden; en dat González zijn komst dus heeft gevierd met een éclatant achterwege laten van iedere amnestie. Maar het vijandelijke kamp kan niet verhinderen dat zijn reeds afgenomen eensgezindheid verder wordt aangetast, waardoor de handelingsmogelijkheden van de revolutionairen objectief toenemen. Het is aan de revolutionairen ze subjectief te laten toenemen. De Spaanse kameraden hebben reeds naar vermogen bijgedragen: ook een socialistische gevangenis kan niet beletten dat hun theorieën zich over Europa verspreiden. Bereikt moet worden dat die gevangenis helemaal niets meer kan beletten.

september 1983

I

OPROEP DIE IN HET BUITENLAND IS GEPUBLICEERD EN IN SPANJE VERSPREID

AAN ALLE LIBERTAIREN

Geachte kameraden,

Tot onze spijt moeten wij jullie aandacht vestigen op een ernstige, dringende zaak, waarvan jullie normaal gesproken beter op de hoogte hadden moeten zijn dan wij, die ver weg wonen en vreemdelingen zijn. We moeten echter vaststellen dat verschillende omstandigheden het jullie tot nu toe onmogelijk hebben gemaakt kennis te nemen van de feiten of van hun betekenis. Daarom menen wij jullie deze feiten duidelijk uiteen te moeten zetten, evenals de omstandigheden die jullie hebben verhinderd ervan op de hoogte te zijn.

Meer dan vijftig libertairen zitten op dit moment in Spanje gevangen, vele al meerdere jaren, en zonder enige vorm van proces. Terwijl de hele wereld dagelijks over de strijd van de Basken hoort, weet men van dit aspect van de huidige Spaanse werkelijkheid helemaal niets. In Spanje zelf komt het nog wel eens voor dat voor een beperkt publiek het bestaan van deze kameraden wordt vermeld, hun namen worden genoemd; maar wat ze hebben gedaan en met welke motieven, daarover wordt algemeen gezwegen; en er wordt niets concreets ondernomen voor hun bevrijding.

Wanneer wij ons nu tot jullie allen richten, bedoelen wij niet, uiteraard, dat wij enige rol als referentiekader of als vertegenwoordiger van de libertairen toekennen aan de CNT, in de vorm waarin zij is gereconstrueerd: zij die dat zijn zitten er niet in en zij die erin zitten zijn het niet.

De tijd van het revolutionaire syndicalisme is al lang voorbij; want binnen het gemoderniseerde kapitalisme krijgt ieder syndicalisme een erkende plaats, groot of klein, in het spektakel van de democratische discussie over veranderingen in de regeling van de loonarbeid, dat wil zeggen als woordvoerder en medeplichtige van de dictatuur van de loonarbeid: democratie en loonarbeid zijn immers onverenigbaar, en deze onverenigbaarheid, die in essentie altijd heeft bestaan, treedt in onze dagen zichtbaar aan het licht over het hele oppervlak van de wereldheerschappij. Zodra het syndicalisme en de organisatie van de vervreemde arbeid el-

kaar wederzijds erkennen, als twee machten die diplomatieke betrekkingen aangaan, ontwikkelt onverschillig welke vakbond bij zichzelf een nieuw soort arbeidsdeling om zijn steeds belachelijker wordende activiteit te leiden. Het feit dat een vakbond zichzelf ideologisch tegenstander verklaart van iedere politieke partij, verhindert geenszins dat zo'n vakbond zelf in handen is van de eigen bureaucratie van specialisten in het bestuur, precies zoals welke politieke partij dan ook. Ieder moment van zijn werkelijke praktijk bewijst het. De zaak waar het hier om gaat illustreert het op volmaakte wijze, want als de georganiseerde libertairen in Spanje hadden gezegd wat zij hadden moeten zeggen, hadden wij het niet in hun plaats hoeven te doen.

Van deze vijftig libertairen, die voor het grootste deel in de gevangenis van Segovia zijn opgesloten, maar ook elders (in de "Modelgevangenis" van Barcelona, in "Carabanchel" en "Yeserías" te Madrid, in Burgos, Herrera de la Mancha, Soria...), zijn er enkele onschuldig: zij waren het slachtoffer van klassieke politieprovocaties. Over deze mensen heeft men het nog af en toe en sommigen blijken hen in principe te willen verdedigen, zij het nogal passief. De meeste hebben echter inderdaad spoorwegen opgeblazen, en gerechtshoven, en openbare gebouwen... zij hebben bij verschillende bedrijven en vele banken gewapende onteigeningen gepleegd. Met name gaat het hier om een groep arbeiders van SEAT in Barcelona (die zichzelf een tijdlang "Ejército Revolucionario de Ayuda a los Trabajadores" noemden), die op die manier financiële hulp wilden geven aan de stakers in hun fabriek en aan de werklozen; en tevens om de "Grupos Autónomos" van Barcelona, Madrid en Valencia, die langere tijd hetzelfde hebben gedaan met de bedoeling de revolutie te propageren over het hele land. Deze kameraden zijn het ook die theoretisch de meest geavanceerde posities hebben ingenomen. Terwijl de openbare aanklager tegen sommige van hen individuele straffen heeft geëist van dertig tot veertig jaar, wordt hierover algemeen gezwegen en zouden zovelen ze liever vergeten!

De Spaanse staat, met alle partijen – in de regering of in de oppositie – die deze staat erkennen en steunen, én de autoriteiten van alle landen, die op dat punt allemaal even bevriend zijn met de Spaanse staat, én de leiding van de gereconstrueerde CNT, allemaal hebben zij er om verschillende redenen belang bij deze kameraden aan de vergetelheid prijs te geven. En wij, die belang hebben bij precies het omgekeerde, wij zullen vertellen waarom zij dat doen.

De Spaanse staat, erfgenaam van het franquisme, juist genoeg gedemocratiseerd en gemoderniseerd om zijn banale plaats in de gewone omstandigheden van het moderne kapitalisme te kunnen behouden en erop gebrand te worden toegelaten tot de deerniswekkende "Gemeenschappelijke Markt" van Europa (en inderdaad verdient hij het), deze staat nu presenteert zichzelf officieel als de verzoening tussen de winnaars en de verliezers van de burgeroorlog, dat wil zeggen tussen de franquisten en de republikeinen, en zo is het ook. Nuances zijn hier van weinig belang: aan de kant van de stalinistische democraten is Carrillo op dit moment misschien iets royalistischer dan Berlinguer, maar daar staat tegenover dat de koning van Spanje, aan de kant van de vorsten bij de gratie Gods, zeker even republikeins is als Giscard d'Estaing. Dieper en doorslaggevender waarheid is echter dat de Spaanse staat van vandaag in feite de verlate verzoening is van alle winnaars van de contrarevolutie. Eindelijk hebben ze vriendschap gesloten, met de welwillendheid die zij aan elkaar waren verplicht: zij die wilden winnen en zij die wilden verliezen, de moordenaars van Lorca en de moordenaars van Nin. Want alle krachten die destijds in oorlog waren met de republiek of er de macht in handen hadden – en dat zijn alle partijen die nu in de Cortes zitten – hadden en bereikten op verschillende bloedige manieren hetzelfde doel: het neerslaan van de proletarische revolutie van 1936, de grootste die de geschiedenis tot nu toe heeft zien ontstaan, en die dus ook nog steeds het beste de toekomst aankondigt. De enige georganiseerde kracht die toen de wil en de bekwaamheid bezat om deze revolutie voor te bereiden, te ontketenen en – zij het met minder inzicht en standvastigheid – te verdedigen, was de anarchistische beweging (uitsluitend, en in onvergelijkbaar geringere mate gesteund door de POUM).

De staat en al zijn aanhangers vergeten deze verschrikkelijke herinnering nooit, maar zij spannen zich onophoudelijk in om haar door het volk te doen vergeten. Om die reden is het ook dat de regering het libertaire gevaar momenteel liever in het duister laat. Zij heeft het uiteraard bij voorkeur over de GRAPO, een ideale vorm van een goed gecontroleerd gevaar, aangezien het een groep betreft die van meet af aan door de speciale diensten is gemanipuleerd, precies zoals de Rode Brigaden in Italië of zoals, sinds enige maanden, de pseudoterroristische organisatie, waarvan de naam nog niet vaststaat, die de Franse regering door middel van een reeks kleine aanslagen op het juiste moment ten tonele voert. De Spaanse regering, best tevreden met haar GRAPO, zou ongetwijfeld nog veel tevredener zijn als zij het niet meer

over de Basken hoefde te hebben. Door hun effectieve strijd wordt zij er echter wel toe gedwongen. Toch voeren de Basken welbeschouwd slechts strijd voor een onafhankelijke staat, en zo'n verlies zou het Spaanse kapitalisme gemakkelijk overleven. Van doorslaggevend belang is echter dat de Basken bijzonder goed zijn in het verdedigen van hun gevangenen; zij zorgen ervoor dat zij geen ogenblik worden vergeten. Solidariteit is Spanje altijd eigen geweest. Als men haar nog slechts bij de Basken tegenkwam, waar zou Spanje dan op lijken wanneer de Basken zich hebben afgescheiden?

De overige staten van Europa zouden een onafhankelijk Euskadi zonder moeite voor lief nemen; maar omdat zij sinds 1968 te kampen hebben met een ongeneeslijke maatschappelijke crisis, hebben zij er evenveel belang bij als de regering in Madrid dat men in Spanje niet opnieuw een revolutionaire internationalistische beweging ziet verschijnen. Hetgeen betekent, volgens de meest recente overheersingstechnieken: dat zij ongezien blijvé, ook al verschijnt zij opnieuw. Ook deze staten herinneren zich nog wat zij in 1936 hebben moeten doen: zowel de totalitairen in Moskou, Berlijn en Rome als de "democraten" in Parijs en Londen, zij waren het allemaal eens over de wezenlijke noodzaak de libertaire revolutie te vernietigen; sommige hebben daarom graag verliezen of grotere risico's op de koop toe genomen in de meer secundaire conflicten die hen onderling verdeeld hielden. Alle informatiekanalen zijn tegenwoordig trouwens in staatshanden, hetzij formeel, hetzij verborgen. De hele "democratische" pers is zo hartstochtelijk en angstvallig vóór de handhaving van de maatschappelijke orde, dat de regering haar niet eens meer hoeft om te kopen. Gratis biedt zij zich aan ter ondersteuning van gelijk welke regering, door precies het omgekeerde te publiceren van wat waar is over ongeacht welk vraagstuk, al is het nog zo klein; want de werkelijkheid van ieder vraagstuk, zelfs van het meest minieme, vormt tegenwoordig een bedreiging voor de gevestigde orde. Er is echter geen gelegenheid waarbij de pers – zowel de burgerlijke als de bureaucratische – zo vol overgave liegt als wanneer het erom gaat de waarheid omtrent een revolutionaire actie te verhullen.

De gereconstrueerde CNT tenslotte is door deze zaak danig in verlegenheid gebracht. Het is niet zozeer uit onverschilligheid of uit voorzichtheid dat zij er niets over zegt. De leiders van de CNT willen een verzamelpunt zijn van libertairen op een syndicalistische grondslag, die in feite gematigd is en aanvaardbaar voor de gevestigde orde. De kameraden die onteigeningen hebben gepleegd, vormen door dit feit alleen al een volstrekt tegengesteld verzamelpunt. Als de enen gelijk hebben, hebben de anderen ongelijk. Ieder is het kind van zijn werken en men moet kiezen voor de een of voor de ander door te onderzoeken wat de zin en het doel is van hun acties. Als jullie de CNT de laatste jaren, terwijl onze kameraden-onteigenaars in de gevangenis zaten, grote revolutionaire acties hadden zien ondernemen, dan konden jullie concluderen dat zij wat al te ongeduldig en avontuurlijk zijn geweest (en dan zou de CNT door het voeren van grote revolutionaire acties, ondanks de meningsverschillen, naar behoren aan hun verdediging hebben gewerkt). Maar wanneer jullie zien dat deze CNT genoegen neemt met wat schamele kruimels van Spanjes modernisering, die toch niet zo nieuw is dat men er onderste boven van raakt – nog een Bourbon! en waarom niet nog een Bonaparte? – dán zullen jullie moeten toegeven dat wie naar de wapens hebben gegrepen niet fundamenteel ongelijk hadden. Het was tenslotte het revolutionaire proletariaat dat in Spanje destijds de CNT in het leven riep, en niet omgekeerd.

Toen de dictatuur oordeelde dat de tijd gekomen was om wat milder te worden, hebben heel wat mensen gedacht enig voordeel uit deze liberalisatie te kunnen slepen. Maar zij, onze autonome kameraden, vonden het meteen al een schande dat men zich met zoiets tevreden zou stellen. Zij voelden onmiddellijk de behoefte om alles te eisen; want het is waar dat na veertig jaar lang te hebben geleden onder deze hele contrarevolutie, zo'n belediging niet is gewroken voordat de hele revolutie opnieuw is afgekondigd en naar de overwinning is gevoerd. Wie kan zich libertair noemen en bezwaar maken tegen de zonen van Durruti?

Organisaties verdwijnen, maar van de opstand zal men altijd blijven houden: "¿Quién te vió y no te recuerda?"* Er zijn op het ogenblik nog veel libertairen in Spanje, en straks zullen er nog meer zijn. En gelukkig zijn zij voor het merendeel, en met name het merendeel van de libertaire arbeiders, ongecontroleerden. Bovendien zijn veel mensen, zoals overal in Europa, een afzonderlijke strijd aangegaan met enkele onverdragelijke, zeer oude of zeer nieuwe aspecten van de onderdrukkende maatschappij. Al deze vormen van strijd zijn noodzakelijk: waar is het goed voor revolutie te maken als de vrouwen of de homosexuelen niet vrij zijn? Waar is het goed voor op zekere dag bevrijd te zijn van de waar en van de autoritaire specialisatie, als een onherroepelijk

* "Wie zag je en kon je ooit vergeten?" (Noot van de vert.)

verval van het milieu nieuwe, objectieve grenzen stelt aan onze vrijheid? Tegelijkertijd kan niemand die zich in ernst in zo'n afzonderlijke strijd heeft geworpen, denken dat werkelijk aan zijn eisen zal worden voldaan zolang de staat niet is ontbonden. Want al deze praktische redeloosheid is er om redenen van staat.

Wij weten wel dat veel libertairen het mogelijk oneens zijn met sommige thesen van de autonome kameraden en niet de indruk zouden willen wekken er volledig achter te staan door hun verdediging op zich te nemen. Maar zeg! We gaan toch niet over strategie discussiëren met kameraden die in de gevangenis zitten. Om aan deze interessante discussie te kunnen beginnen moeten wij ze eerst weer op straat halen. Deze verschillen van mening die, in het licht van overdreven scrupules overschat, ertoe zouden kunnen leiden dat sommigen die zich tenslotte revolutionairen noemen, deze verdediging niet als hun zaak beschouwen, kunnen volgens ons worden herleid tot een viertal overwegingen. Óf het is de huidige Spaanse situatie en haar toekomstperspectieven die door bepaalde libertairen, vanuit een gezichtspunt dat minder ongeduldig is of gemakkelijker tevreden te stellen, anders wordt beoordeeld. Óf men is het op het punt van de doeltreffendheid niet eens met de vormen van strijd waarvoor deze autonome groepen in dit stadium hebben gekozen. Óf men beschouwt de situatie waarin deze groepen zich welbewust hebben begeven als een weinig verdedigbare zaak op principieel gebied, of op louter juridisch gebied. Óf men denkt over geen enkel middel te beschikken om in te grijpen. Wij zijn van mening dat wij al deze bezwaren zeer gemakkelijk tot niets kunnen herleiden.

Degenen die momenteel verwachten dat er nog enige nieuwe verbetering komt in de sociaal-politieke situatie in Spanje vergissen zich uiteraard het meest. Alle geneugten van de toegestane democratie hebben hun beste dagen gehad en iedereen heeft kunnen zien dat het niet meer was dan dat. Alles wordt steeds erger, in Spanje evengoed als overal elders. Over het algemeen zijn de historici het met elkaar eens dat de voornaamste factor voor het feit dat Spanje zo'n honderd jaar lang revolutionair is geweest, het onvermogen was van de heersende klassen om in Spanje het kapitalisme op dát niveau van economische ontwikkeling te brengen dat in de meer geavanceerde landen van Europa en in de Verenigde Staten voor langere perioden van sociale rust heeft gezorgd. Welnu, dan moet Spanje nog steeds revolutionair zijn, en wel om deze nieuwe reden: de gemoderniseerde heersende klasse van het post-franquisme vindt nu wellicht gemakkelijker aansluiting bij de algemene condities van het heden-

daagse kapitalisme, maar zij komt er te laat mee, precies op het moment dat alles in ontbinding raakt. Overal ter wereld is komen vast te staan dat het leven van de mensen en het denken van de leiders elke dag wat meer in verval raken, met name in deze ongelukkige "gemeenschappelijke markt" waar al jullie verfranste machthebbers jullie beloven heen te voeren als was het naar een feest. De autoritaire produktie van de leugen neemt er proporties aan van publieke schizofrenie, de inschikkelijkheid van de arbeiders is aan het verdwijnen, iedere maatschappelijke orde gaat verloren. Spanje zal niet vreedzaam zijn, omdat in de rest van de wereld de vrede dood is. Een ander doorslaggevend element van Spanjes geneigdheid tot wanorde was vast en zeker de geest van libertaire autonomie die zo sterk leefde onder het Spaanse proletariaat. Juist die tendens is het die de geschiedenis van deze eeuw gelijk heeft gegeven en die zich overal uitbreidt; want overal heeft men kunnen zien waartoe het proces van totalitarisering van de moderne staat leidt, en welke treurige resultaten zijn bereikt door een arbeidersbeweging die met kannibaalse middelen gedomineerd is door autoritaire en staatsbureaucratieën. Welnu dan, op het moment dat de revolutionairen in alle landen, wat dit centrale vraagstuk aangaat, Spanjaarden worden, kunnen jullie er toch niet over denken iets anders te worden.

Bezwaren op zuiver strategisch gebied kunnen we veel beter begrijpen. Men kan zich inderdaad afvragen of het nu de meest voor de hand liggende en doeltreffendste methode is om bijvoorbeeld banken te beroven en het geld te gebruiken voor de aanschaf van drukpersen, waarmee vervolgens subversieve geschriften moeten worden gedrukt. Toch hebben deze kameraden, zij het op een andere manier, wel degelijk doel getroffen: eenvoudig door uiteindelijk in de gevangenis te belanden na lange tijd en zonder aarzelen het actieprogram te hebben uitgevoerd, dat zij voor zichzelf hadden opgesteld. Zij hebben de zaak van de revolutie een grote dienst bewezen, zowel in Spanje als in andere landen, juist omdat zij een duidelijk praktisch actieterrein hebben geschapen, zodat alle over Spanje verspreide libertairen naar buiten kunnen treden en elkaar kunnen herkennen in de strijd voor hun bevrijding. Door hun initiatief besparen zij jullie de moeite van het door lange en moeizame discussies zoeken naar de beste manier om te beginnen te handelen. Een betere manier kan er niet zijn, want theoretisch is zij zeer juist en praktisch zeer goed.

Bepaalde kameraden zullen misschien de indruk hebben dat de verdediging van deze kameraden wordt bemoeilijkt door de

ernst van de feiten op juridisch gebied. Wij denken daarentegen dat juist de ernst van de feiten iedere goed berekende actie te hunnen gunste vergemakkelijkt. Principieel kunnen libertairen aan geen enkele staatswet waarde hechten, en dat geldt in het bijzonder voor de Spaanse staat: gezien de legaliteit van zijn oorsprong en zijn hele daaropvolgende gedrag, kan zijn justitie alleen nog maar naar behoren functioneren in de vorm van een permanent verklaarde amnestie voor om het even wie. Trouwens, het overvallen van banken is natuurlijk wel een zeer ernstige misdaad in de ogen van de kapitalisten, maar niet in de ogen van hun vijanden. Laakbaar is het bestelen van de armen, maar alle wetten van de economie – verachtelijke wetten, die moeten worden afgeschaft door de volledige vernietiging van het werkelijke terrein waarop zij van toepassing zijn – garanderen ons niettemin dat een arme nooit bankier wordt. Het is gebeurd dat bij schermutselingen waarbij schoten vielen, een bewaker gedood werd. De humanitaire verontwaardiging van de justitie hierover klinkt suspect in een land waar de gewelddadige dood zo gewoon is. In sommige perioden kan men er de dood vinden als in Casas Viejas of in de arena van Badajoz. In andere perioden, volgens de technologische vereisten van de winstgroei, kan men er ook snel omkomen, zoals de tweehonderd arme kampeerders die verbrand zijn in Los Alfaques of de zeventig bourgeois die zijn verbrand in de plastic luxe van een groot hotel in Zaragoza. Zal iemand beweren dat onze "terroristische" kameraden voor dergelijke bloedbaden verantwoordelijk zijn? Nee, zij zijn er evenmin schuldig aan als aan de vervuiling van de Golf van Mexico, aangezien al deze kleine lichtzinnigheden zijn begaan sinds zij in de gevangenis zitten.

Het gaat geenszins om een juridische zaak; het is eenvoudig een kwestie van krachtsverhoudingen. Aangezien de regering er zo'n evident belang bij heeft dat niet over deze kameraden wordt gesproken, is het voldoende ervoor te zorgen dat men dusdanig over hen spreekt dat de regering wel moet concluderen dat haar onmiddellijk belang er beter mee gediend is ze in vrijheid te stellen dan in de gevangenis te houden. En of de regering het beoogde resultaat nu wenst te bereiken door middel van een proces waarin zij worden veroordeeld tot het aantal jaren dat zij reeds hebben vastgezeten, of door middel van een amnestie, of door hen te laten ontsnappen, dat is van geen belang. Wij moeten er evenwel op wijzen dat, zolang er geen beweging in de publieke opinie is die zich voor hen uitspreekt op een manier die sterk en dreigend genoeg is, een ontsnapping waaraan door de autoriteiten wordt meegewerkt, gevaarlijk is: jullie zullen de "ley de fugas"* wel kennen en meermalen hebben gezien hoe zij wordt toegepast.

Kameraden, we zullen ons niet veroorloven jullie, die ter plaatse zijn en van geval tot geval de mogelijkheden en risico's kunnen beoordelen, de een of andere vorm van praktische actie te suggereren. Als de eis tot vrijlating van deze libertairen maar overal expliciet naar voren wordt gebracht, zijn alle vormen van actie goed en die welke het meeste schandaal wekken de beste. Door jullie naar affiniteit te groeperen zullen jullie, al naar de gelegenheid zich voordoet, en volgens jullie eigen smaak, alle mogelijke middelen kunnen ontdekken of opnieuw gebruiken, die al in andere tijden werden gebruikt of nog beproefd moeten worden – waarbij jullie uiteraard weigeren te vervallen in de laagheid van de respectvolle petities, zoals die overal door de linkse partijen die op kiezers azen tevergeefs worden aangeboden. In eerste instantie is het zelfs overbodig zulke autonome acties te coördineren. Het is voldoende dat ze allemaal samen hetzelfde, specifieke doel nastreven, dat dit voortdurend onder de aandacht wordt gebracht en dat zij zich met de tijd vermenigvuldigen. En als dit precieze doel is bereikt, zal blijken dat deze doeltreffende libertaire stroming er weer is, zich kenbaar heeft gemaakt en zichzelf kent. Op die manier zal een algemene beweging in gang zijn gezet, die steeds beter kan worden gecoördineerd voor steeds meer omvattende doeleinden.

In de eerste plaats zou men ernaar moeten streven dat het land met deze zaak wordt achtervolgd, waarmee dan tegelijk wereldkundig zou worden gemaakt dat de libertaire revolutionaire beweging in Spanje bestaat, aangezien zij iedereen dwingt op de hoogte te zijn van het bestaan van deze gevangenen, en de doeltreffendheid te kennen van hun verdedigers. De namen van deze gevangenen moeten bekend raken in alle landen waar de proletariërs zich tegen de staat verheffen, zowel bij de arbeiders die de grote revolutionaire stakingen in Polen voeren als bij de arbeiders die in de Italiaanse fabrieken de produktie saboteren en bij degenen die in verzet zijn onder de voortdurende bedreiging in de psychiatrische inrichtingen van Brezjnev te belanden of in de gevangenissen van Pinochet.

Aangezien er helaas te veel namen zijn om op te noemen (schande! hoeveel Puig Antichs voelen op dit moment niet de druk van de garrote om hun nek, maar dan voor dertig of veertig

* Officiële praktijk om zich van tegenstanders te ontdoen, die zogenaamd op de vlucht worden doodgeschoten. (Noot van de vert.)

jaar, naargelang de programmering van de regering!), kunnen wij ons er op dit moment toe beperken de namen bekend te maken van de schuldigen tegen wie de justitie straffen eist, of reeds heeft uitgesproken, van meer dan twintig jaar: Gabriel Botifoll Gómez, Antonio Cativiela Alfós, Vicente Domínguez Medina, Guillermo González García, Luis Guillardini Gonzalo, José Hernández Tapia, Manuel Nogales Toro. Het moet echter wel duidelijk zijn dat wij ook de vrijlating eisen van alle anderen, zelfs van de onschuldigen.

Eerst dient het probleem op grote schaal bekendheid te worden gegeven; vervolgens dient men ervoor te zorgen dat het niet meer wordt vergeten door steeds krachtiger blijk te geven van een groeiend ongeduld. De middelen zullen in de loop van de beweging groeien. Als een enkele kleine fabriek met deze eis gaat staken, is zij reeds een voorbeeld voor het hele land. Jullie hoeven niet meer te doen dan haar voorbeeldige houding onmiddellijk bekend te maken, en jullie hebben de helft van de weg reeds afgelegd. Maar nu al zou er geen college, geen toneelvoorstelling of wetenschappelijke conferentie meer mogen plaatsvinden zonder dat iemand vooraf de vraag stelt, door een rechtstreekse interpellatie of door middel van een regen van vlugschriften, hoe het met onze kameraden gaat, en wanneer zij eindelijk zullen worden vrijgelaten. Men zou in Spanje geen straat meer mogen uitlopen zonder er hun namen op de muren geschreven te zien. Overal zou men liederen moeten horen die over onze kameraden gaan.

Kameraden, als onze argumenten jullie juist lijken, verspreid en reproduceer deze tekst dan zo vlug mogelijk, met alle middelen die jullie hebben of kunnen aangrijpen. Zo niet, gooi hem dan ogenblikkelijk weg en begin met het publiceren van nieuwe teksten die beter zijn. Want ongetwijfeld hebben jullie het recht met strengheid over onze bescheiden argumenten te oordelen. Maar nog minder kan getwijfeld worden aan het feit dat de schandelijke werkelijkheid zelf die wij hier naar beste vermogen hebben onthuld, geen onderwerp is waarover het jullie vrij staat te oordelen: integendeel, zij is het die uiteindelijk over jullie allemaal zal oordelen.

¡Salud!

¡Viva la liquidación social!

De Internationale Vrienden
(september 1980)

II

GESCHRIFTEN UIT DE GEVANGENIS VAN SEGOVIA

Voor onze communiqués voor het eerst gezamenlijk in een brochure worden gepubliceerd, lijkt het ons nodig er voor een beter begrip een algemene inleiding bij te geven. Zij zijn geschreven tussen 1978 en 1979, naar aanleiding van concrete behoeften bij een deel van de werkelijke beweging die naar de verwezenlijking van het communisme streeft: de Autonome Groepen. De nadruk in onze kritiek op onder andere de anarchistische ideologie kan overdreven lijken vóór wie niet goed op de hoogte is van de sociale omstandigheden in Spanje. Men brengt de moderne communistische revolutie niet dichterbij zonder eerst systematisch kritiek te hebben uitgeoefend op de twee revolutionaire ideologieën die door hun tekortkomingen in de praktijk de overwinning van de bureaucratische contrarevolutie hebben mogelijk gemaakt: de bolsjevistische ideologie, geïnspireerd door het marxisme, en de "cenetistische" ideologie, geïnspireerd door het anarchisme. Met dit verschil dat de eerste de onderdrukking van het proletariaat zelf ter hand nam, in Kroonstad in 1921, terwijl de tweede, in mei 1937, het geradicaliseerde Spaanse proletariaat volslagen in de steek liet ten overstaan van de stalinistisch-republikeinse repressie.

Begin 1978 werden de eerste leden van de Autonome Groepen gearresteerd en in de gevangenis opgesloten. Door de media in dienst van het kapitaal werden zij afgeschilderd als anarchisten. *Diario 16* van 7 februari 1978 stelde hen als volgt voor: "Twaalf anarchisten, die een reeks aanslagen en hold-ups hebben gepleegd, gearresteerd in Madrid en Barcelona." En in *El Alcázar* van 10 februari 1978 kan men lezen: "De ontmanteling van deze libertaire commando's heeft de Guardia Civil in staat gesteld klaarheid te brengen in de golf van misdaden die elkaar de laatste maanden in Spanje zijn opgevolgd, en waarvoor men de verantwoordelijkheid bij de GRAPO had gelegd. Volgens de politie vormen zij de 'gewapende arm' van de CNT." (Men had namelijk in de woning van een van de arrestanten een lidmaatschapskaart van de CNT gevonden.)

De pers van de CNT (waarvan wij geen enkel exemplaar bezitten: wie het interesseert kan het nazien in de jaargangen 1978 tot

1980 van *Solidaridad Obrera* en *CNT*) heeft iedere band met de groep in kwestie ontkend. Kort samengevat beweerde zij dat de CNT uitsluitend haar toevlucht nam tot syndicalistische methoden en tegenstander was van gewapende acties. Tegelijk probeerde de CNT-pers echter de leden van deze groep, toen zij eenmaal vastzaten, voor te stellen als "kameraden van de libertaire beweging", met de bedoeling zoveel mogelijk munt te slaan uit hun acties.

Sommige door de Autonome Groepen gepleegde aanslagen werden óf niet opgeëist, of werden dat onder namen als "De Zevende Juli" (San Fermín), "De Achtentwintigste December" (Onnozele Kinderen), "De Eenendertigste Februari", "De Laatsten der Filippijnen", enzovoort. Altijd waren het ondubbelzinnige acties binnen een grotere maatschappelijke beweging en telkens waren zij een stipt antwoord op de kapitalistische onderdrukking. Enkele dagen na de arrestaties werden door de politie de initialen GAL (Libertaire Autonome Groepen) bedacht, die in alle kranten van het land verschenen. Op die manier trachtten zij ons in een naam te vangen, te meer daar zij niet konden begrijpen hoe een organisatie in staat kon zijn er geen te hebben; onder martelingen hebben zij toen onze kameraden gedwongen hun verklaringen te ondertekenen met GAL. Van toen af aan waren deze groepen bij de "publieke opinie" bekend onder de naam GAL. Sommige van de eerste communiqués zijn daarom met deze initialen ondertekend om niet nog meer verwarring te zaaien in de buitenwereld (vergelijk het communiqué "Aan de publieke opinie").

Het feit dat wij in verschillende gevangenissen over het land waren verspreid (medio 1978 en begin 1979 werden nog meer kameraden gearresteerd) maakte onderlinge communicatie in de eerste tijd onmogelijk; daardoor werd ook iedere theoretische verheldering bijzonder bemoeilijkt. Iedere autonome groep of persoon bereidde zelf zijn acties voor en eiste ze zelf op. Als het om gecoördineerde acties ging, werden zij opgeëist onder een collectieve naam die van te voren door de deelnemers was afgesproken. Zo was de overheersende regel op straat, en in de gevangenis hebben wij dezelfde methode aangehouden. Zodra een minimum aantal kameraden van bepaalde afzonderlijke groepen zich bij ons hadden gevoegd in de gevangenis van Segovia (door het ministerie van Justitie gereserveerd voor "libertairen"), zijn wij begonnen eenheid te scheppen in onze communiqués, en sinds begin 1979 ondertekenen wij met "Autonome Groepen" – niet om een nieuwe naam te hebben waar men munt uit kan

slaan, maar om onze gemeenschappelijke strijd globaal tot uitdrukking te brengen. sinds dit akkoord wordt de "L" van "Libertaire" – zoals die in 1978 nog voorkwam onder de eerste communiqués van sommige groepen – weggelaten, om het moeilijker te maken ons politiek in te kapselen.

Al die tijd hebben de bureaucraten van de CNT geen gelegenheid laten voorbijgaan om ons in te kapselen in de "libertaire beweging", waardoor wij weer genoodzaakt waren onze werkelijke theoretische posities en acties te preciseren tegenover onze klasse, met communiqués die nog uitvoeriger en meer omvattend waren. Het verduidelijken van onze politieke identiteit, die reeds besloten ligt in het handelen zonder initialen, zonder martelaren en zonder ideologieën brengt ons, zowel in theorie als in de praktijk, lijnrecht tegenover de georganiseerde politieke gangstermethoden van partijen en vakbonden. Wij zijn niet apolitiek maar antipolitiek.

In verband met ons communiqué "Oproep aan de internationale solidariteit", dat wij in eerste instantie ter publicatie hebben opgestuurd naar diverse media, omdat enkele kameraden in november-december 1979 zouden worden veroordeeld, constateerden wij dat de bureaucratie van de CNT een stuk van dit communiqué onbeschaamd had weggecensureerd. En om deze censuur te verdoezelen werd in november 1979 in *Solidaridad Obrera* de volgende redactionele noot geplaatst: "Gezien de brief die het secretariaat voor Juridische Zaken en voor de Verdediging van de Gevangenen van de lokale federatie van Barcelona ons heeft doen toekomen, een brief die haar was geschreven door een gevangen kameraad die is aangesloten bij de Transportbond en lid is van de Libertaire Autonome Groepen, verklaart de redactie dat het desbetreffende artikel, dat in nummer 50 van de *Soli* op p. 16 werd afgedrukt, door niemand is gecensureerd of verdraaid; als het zonder de laatste twee alinea's werd gepubliceerd, dan komt dat uitsluitend omdat het artikel op de zetterij wegens plaatsgebrek is ingekort. Om ieder misverstand uit te sluiten, publiceren wij het communiqué opnieuw, en nu in zijn geheel."

De schijnheiligheid en het cynisme van deze noot gaan de grenzen van de belachelijkheid te buiten. Wie denkt men wijs te maken dat men in zo'n blad plaats tekort komt, terwijl de artikelen die er gewoonlijk in worden gepubliceerd voor het merendeel over de martelaren van het anarcho-syndicalisme gaan, over goden als Kropotkin en Bakoenin, en meer van dat soort stompzinnigheden, artikelen die geen enkel belang hebben voor wie geen warm aanhanger is van de cenetistische secte?

Sinds het ontstaan van de beweging van de wilde algemene vergaderingen, in 1970-1975, bestond er een vaag bewustzijn dat kan worden samengevat als zelforganisatie van de klasse en fundamentele bestrijding van partijen en vakbonden. Bovendien bestonden autonome coördinaties van wijken, ondernemingen, universiteiten, verbonden tussen studenten en arbeiders, enzovoort, die een anti-autoritaire stroming vormden.

In de politieke overgangsperiode van de franquistische naar de democratische dictatuur, een periode die loopt van eind 1975 tot midden 1977 (de "overgang" duurt op dit moment nog voort!) werden de politieke partijen en vakbonden eerst geduld en vervolgens gelegaliseerd, zodat zij sinds 1976 een element zijn gaan vormen in het nieuwe democratische spektakel.

De CNT vertegenwoordigt het "revolutionaire" uiterste in dit spektakel; we moeten immers vaststellen dat de leninistische groepjes tegenover de arbeidersvergaderingen hun aanzien hebben verloren. Vroeger reeds waren brochures verspreid door de MIL (of 1000) en later door de autonome groepen die in 1974 een coördinatie op touw zetten voor de bevrijding van gevangen kameraden (vergelijk ons interview met de FIGA); in deze brochures werd gesteld en aangetoond dat de partijen samen met de vakbonden een element van de permanente contrarevolutie vormen. In *Icoño!*, een brochure die in 1975 verscheen, werd verklaard (pp. 29-30): "De huidige taken van het Spaanse proletariaat en van de autonome groepen zijn: de veralgemening van de klassenstrijd en de uitbreiding ervan op nationale en internationale schaal; de zelforganisatie van de klasse op het gevechtsterrein; de strijd tegen het kapitaal in al zijn vormen – democratisch, fascistisch en socialistisch; de demystificatie van de vakbonden en de strijd ertegen, of zij nu fascistisch of democratisch zijn – zij dienen als organen van de permanente contrarevolutie te worden beschouwd; het uitwerken van radicale alternatieven die door het kapitalisme noch verwezenlijkt noch ingekapseld kunnen worden; het vormen van onafhankelijke informatie- en propaganda-organen ten behoeve van onze klasse; het organiseren van de technische taken die de ondergrondse strijd met zich meebrengt (grensoverschrijdingen, identiteitspapieren, economische middelen, wapens, enzovoort); het voltooien van het programma dat in mei 1937 werd onderbroken door de stalinistische contrarevolutie en de leiding van de CNT en de POUM, om het naar zijn totale verwezenlijking te leiden, dat wil zeggen de vernietiging van de kapitalistische produktiewijze. De eenheid van de klasse wordt gesmeed in de strijd en in de vergaderingen, in de

fabrieken en daarbuiten; het is aan het geradicaliseerde proletariaat om zich te organiseren en de middelen te verwerven die noodzakelijk zijn voor zijn zelfbevrijding." Door de omstandigheden van de clandestiniteit kenden al zulke brochures een zeer geringe verspreiding en werden zij hoofdzakelijk gelezen door mensen die politiek geëngageerd waren in de radicale strijd, zodat zij slechts geringe invloed hadden in de arbeidersbeweging.

De nieuwe spectaculaire waar van de CNT bleek toch machtiger dan de theoretische ervaring. Onze klasse moest in de praktijk, en niet alleen in theorie, inzicht krijgen in wat een vrije vakbond betekent, waarin men zijn vertegenwoordigers kan kiezen. De autonome groepen die weigerden collectief tot de CNT toe te treden, bleven bijgevolg alleen over en geraakten in een isolement, aangezien de autonome coördinaties zich *en masse* bij deze vakbond aansloten; de CNT ging dus het beeld vormen van de gelegaliseerde autonomie en de gelegaliseerde beweging van de algemene vergaderingen. Op zo'n moment, wanneer het valse verschijnt als het ware en de schijn de werkelijkheid overheerst, houdt de strijd van de echte ongecontroleerden in, dit modernistische spektakel te ontmaskeren.

Van 1976 tot 1978 werd het land overspoeld door een golf van wilde stakingen en ongecontroleerde algemene vergaderingen. Zij namen een zeer duidelijk offensief karakter aan en vaak kwam het daarbij tot botsingen met de politie; stakingspiketten, barricaden, sabotage, bestorming van de lokalen van de Comisiones Obreras en de UGT in Eibar, enzovoort. De vakbonden dwarsboomden deze stakingen in ruil voor hun eigen legalisatie. Zij vermomden zich alleen als voorstanders van de beweging om de stakers beter te kunnen bestrijden. Door valse voorlichting en bureaucratische manoeuvres slaagden zij erin de arbeiders te bedriegen en ze het werk te doen hervatten, fabriek na fabriek; en als zij daarin niet slaagden, was het de politie die *manu militari* de vergaderingen kwam ontbinden (Vitoria en "Roca" in 1976), om aldus de repressie te voltooien die door de vakbonden was ingezet. De politieke argeloosheid van de arbeiders die de vakbonden in hun vergaderingen hebben toegelaten en erin toestemden dat zij in hun naam gingen onderhandelen, was de oorzaak van de voorlopige nederlaag van de stakingsbeweging.

Op praktisch terrein was het moeilijk de vergaderingen om de tuin te leiden, omdat de arbeiders ervaring hadden in de strijd; maar op het gebied van de theorie werd alles als waardevol geaccepteerd wat zich voorstander noemde van algemene vergaderingen of autonomie. Uiteraard was dit een gevolg van het feit

dat de franquistische dictatuur ervoor gezorgd had dat theoretische geschriften slechts op clandestien niveau konden worden verspreid, zodat men verzekerd was van de afwezigheid van informatie bij onze klasse. Een gebrek dat ons nog steeds parten speelt. Zij die in ideologieën handelen houden momenteel uitverkoop en alle aspirant-bureaucraten zoeken een baantje om daarmee hun bestaan te rekken als bemiddelaar. Zo zien wij hoe sommige oud-leden van de Antikapitalistische Ondernemings Platforms zich aansluiten bij de USO of de CNT; zij maken op dit moment deel uit van de zittende bureaucratie, die niet aarzelt het ongecontroleerde geweld van de arbeiders en de gewapende strijd van de geradicaliseerde groepen te denunciëren.

Tussen 1976 en 1978 heeft ook een golf van opstanden de Spaanse gevangenissen overspoeld en ze grotendeels verwoest achter zich gelaten. Deze opstanden vonden hun oorsprong in het feit dat de gewone gevangenen ook amnestie gingen eisen, toen zij zagen hoe de politieke gevangenen door een van regeringswege afgekondigde amnestie de gevangenis konden verlaten. De strijd begint zich in algemene vergaderingen binnen de gevangenissen te organiseren. Toch slaagt de COPEL (Coördinatie van Strijdende Gevangenen), een organisatie van en door de gevangenen zelf, er niet in te ontsnappen aan het verschijnsel van het leiderschap, dat haar uiteindelijk zal verdelen: aan de ene kant de reformistische leiders, die zich beperken tot de vraag naar meer "humane" gevangenissen, die onderhandelen met het hoofd van het gevangeniswezen García Valdés en vertrouwen stellen in zijn beloften; aan de andere kant een geradicaliseerde minderheid die voortkomt uit de dynamiek van de strijd en eist dat de gevangenissen worden vernietigd. De politie heeft alle opstanden met geweld onderdrukt en de algemene directie van het gevangeniswezen heeft de minderheid die zich tijdens de onlusten had onderscheiden door haar radicalisme, levend begraven in speciale gevangenissen. Sindsdien is het gelukt de gevangenissen te pacificeren; en nog steeds zijn zij militair bezet door de politie. Slechts enkele pro-COPEL-comités, bepaalde sectoren van de CNT en de Autonome Groepen hebben deze strijd van buitenaf gesteund, op straat.

Tussen 1979 en 1980 vindt een duidelijke teruggang plaats in de sociale strijd. De enige uitzonderingen zijn de stakingen met algemene vergadering in de ziekenhuizen en bij FASA-Renault (Valladolid), met piketten en gevechten met de politie. Partijen zowel als vakbonden hebben tussen 1976 en nu hun aanhang aanzienlijk zien dalen. Bij de laatste verkiezingen was het absenteïsme gemiddeld 40%. Dit alles drukt wantrouwen uit in de politiek en betekent dat het alternatief van de democratisch-kapitalistische dictatuur na slechts vier jaar volkomen in diskrediet is geraakt. Terwijl in de meeste landen de leugen van de democratie nog zovele jaren heeft kunnen heersen zonder te worden ontmaskerd, is zij hier na vier jaar volkomen door de mand gevallen.

Er blijft de arbeidersklasse en het Spaanse proletariaat niets anders over dan haar eigen alternatief door te zetten: de sociale revolutie. Wij denken dat het eenvoudig een kwestie van tijd is; de mogelijkheid bestaat dat zich op middellange termijn een internationaal revolutionair proces ontwikkelt voordat de terroristische contrarevolutie van de multinationals ons heeft gereduceerd tot louter geautomatiseerde robots. De maatschappelijke tegenstellingen moeten tot een uitbarsting komen, aan de objectieve voorwaarden is reeds voldaan, alleen de subjectieve voorwaarden ontbreken nog.

Toen wij begin jaren 70 met zeer weinigen en vanaf 1974 met wat meer mensen de gewapende strijd in praktijk begonnen te brengen, in samenhang met de sociale bewegingen van het proletariaat – en zonder aanspraak te maken op de leiding ervan – waren wij de enigen die deze methode van offensieve strijd toepasten in Spanje. Het was het enig mogelijke avontuur dat ons de moeite waard leek te proberen te leven; onder "mogelijk avontuur" verstonden wij daarbij het enige dat in dit moderne tijdperk verwezenlijkt moet worden: de vernietiging van de kapitalistische produktiewijze. Dat momenteel de autonome antikapitalistische commando's van Euskadi en de arbeiders van SEAT (ex-ERAT) zich bij deze strijd aansluiten, in wat men de Zone van de Sociale Autonomie zou kunnen noemen, is voor ons een bewijs dat onze stellingen juist waren en dat het verschijnen van gelijkaardige experimenten in Spanje en Europa niets anders dan een kwestie van tijd was. Vanuit een maatschappelijke werkelijkheid en ervaring in de strijd die anders waren dan de onze, zijn zij tot dezelfde conclusies gekomen: dat men door de gewapende strijd, maar zonder die als enige methode toe te passen, de economische moeilijkheden kan oplossen bij de financiering van de vernietiging van wat ons belemmert te leven: de loonarbeid, de waar en de staat.

Autonome Groepen
(Gevangenis van Segovia,
augustus 1980)

COMMUNIQUÉS VAN DE AUTONOME GROEPEN

Toen in Frankrijk en Spanje verscheidene leden van de Autonome Groepen werden gearresteerd, waren er meteen enige goede "revolutionaire" geesten te vinden om ons te veroordelen nog voor de staat het had gedaan.

Wij verachten de theoretici zonder gebruiksaanwijzing die onze praktijk bekritiseren, terwijl zij zich er wel voor wachten er zelf een te hebben; die niet in staat zijn om wat dan ook tot een goed einde te brengen, om zichzelf in de waagschaal te stellen, enzovoort; al deze lieden maken ons uit voor gekken en onverantwoordelijke activisten om hun eigen passiviteit beter te kunnen rechtvaardigen.

Als wij een stel "gekken" zijn, dan is onze waanzin niet goedaardig, het is de waanzin om te willen leven, zich niet te willen onderwerpen aan de loonarbeid, de basisomsingeling van de banaliteit te doorbreken, alle mogelijkheden aan te wenden om onszelf terug te vinden, ons open te stellen en ons te verenigen om de autonomie van onze verlangens, die door het kapitaal niet worden vervuld, beter te doen gelden.

Als wij "activisten" zijn, dan is ons activisme het plezier dat wij beleven aan het spel van de opstand, de bevrijding van ons gemoed, de beheersing van de geïnstitutionaliseerde angst, de uitbreiding van de grenzen van onze mogelijkheden. Het gaat er per slot van rekening om dat wij ons meester maken van de noodzakelijke middelen voor onze strijd door het plegen van al dan niet gewapende onteigeningen, het vervalsen van cheques, enzovoort, dat wij ons de noodzakelijke infrastructuur verschaffen (woningen die niet onder toezicht staan, vluchtplaatsen, wapens, valse papieren...) en voldoen aan onze verlangens door ons zo veel mogelijk te onttrekken aan de dwang van de loonarbeid en aan de massa algemene ellende die daaruit voortvloeit.

Als wij "onverantwoordelijk" zijn, dan is onze onverantwoordelijkheid een verstoring van de gevestigde orde; zij hindert degenen die beweren te onderhandelen over haar vervanging. Een bom, een goed gemikte molotovcocktail of een op het juiste moment uitgevoerde ontvreemding van de media hebben meer praktisch en positief effect dan een of ander radicaal pamflet of

radicale redevoering.

Wij weten welke bezwaren tegen onze acties worden gemaakt. Zij zijn spectaculair, terroristisch, inkapselbaar; zij verhullen de strijd van de arbeiders, en geven de staat gelegenheid zijn eigen wetten te verkrachten, zijn macht te versterken en de onderdrukking te verscherpen...

Met het spektakel hebben wij niets te maken! Wij willen niet optreden als een organisatie van specialisten met een hiërarchie, met woordvoerders en met een naam. Wij weten wel dat de staat er niet in slaagt de aandacht van de proletariërs geboeid te houden met de fictieve tegenstelling tussen rechts en links, dat men een zogenaamd "terroristische" organisatie nodig heeft om deze "rol" te vervullen. Deze staat heeft ons niet nodig als voorwendsel voor zijn dagelijks terrorisme: het politionele terrorisme tegen demonstraties en stakers, het terrorisme van de door de bazen ingezette knokploegen, het terrorisme van de algemeen geworden uitbuiting.

Met onze acties wordt niet de leiding beoogd over de proletariërs die zichzelf verdedigen door de vervreemding te bestrijden buiten de politieke partijen en vakbonden om (wilde stakingen, soevereine algemene vergaderingen...). De proletariërs hebben de revolutionairen niet nodig; als deze ingrijpen dienen zij dat te doen op een terrein dat zij zelf van tevoren gekozen hebben. Op dat terrein dienen enkele kameraden die werken (zij het meestal tijdelijk) of om tactische redenen in loondienst gaan (om van een werkloosheidsuitkering te kunnen genieten), te interveniëren in die strijdbewegingen. De anderen, wij, die iedere loonarbeid categorisch weigeren, geven hun tactische steun, meer niet. In onze onderlinge verhouding bestaat geen onderworpenheid, de cultus van de arbeider brengt ons immers even veel onheil als de cultus van de anti-arbeider die zogenaamd aan iedere dwang ontsnapt. Onze acties vormen niet het enige werkelijke en totale verzet tegen de macht. Vaak zijn zij beperkt, aan een tijdstip gebonden en subjectief (als antwoord op het vermoorden van kameraden in de gevangenis, op straat of op het werk). Soms worden zij gecoördineerd op enige precieze en concrete interventiepunten: de beweging tegen de kernenergie, de beweging van de gevangenen, de strijd tegen de loonarbeid.

Naar eigen goeddunken kunnen wij ze al of niet opeisen. Het komt voor dat acties die wij niet opeisen (aanslagen, onteigeningen) door bepaalde organisaties of groepjes worden geclaimd om zichzelf de illusie te geven van een kracht die zij niet bezitten en om in hun onderlinge wedijver tegen de staat voor de meest doel-

treffende door te gaan. Deze zuiver publicitaire strategie van schijn-rijkdom gaat zo ver dat militanten in de gevangenis als martelaar gaan optreden en om het even welke actie opeisen, als het hen maar op de beste verdedigers van de arbeidersklasse doet lijken. Dat zijn de spectaculaire consequenties van de voorhoedes, de pretentie dat men drager is van het revolutionaire bewustzijn door zijn daden. Wij willen op geen enkele manier in verband worden gebracht met deze organisaties, net zo min als wij, als internationalisten, een verband accepteren met organisaties die er nationalistische ideologieën op nahouden, zoals de IRA en de ETA, of derde-wereld ideologieën, zoals de RAF.

Wij dulden geen bewonderaars en geen "beroepssolidairen", die al onze daden systematisch onderschrijven en eensgezind hun radicalisme willen bewijzen in demonstraties, meetings of bijeenkomsten, zonder zich te wagen in de strijd en de consequenties daarvan. Een comfortabele positie die hun toestaat hun vervreemding te compenseren met een actief militantendom, zonder te hoeven handelen, zonder initiatieven te nemen of blijk te geven van enige beslistheid... Al die lieden die van de autonomie een nieuwe ideologische mode willen maken, omdat zij niet in staat zijn op een actieve manier uiting te geven aan hun verbale radicalisme, omdat zij niet kunnen begrijpen wat nieuw is aan onze praktijk, en hun kritiek op het gauchisme en het reformisme niet kunnen concretiseren en bruikbaar maken, zij die in hun vervreemding blijven steken... met deze lieden willen wij liever niets te maken hebben, en wij zullen hun ook niet toestaan namens ons het woord te voeren.

Zo'n houding is niet ingegeven door elitaire overwegingen; wat wij doen kan iedereen, en als er mensen zijn die, gedreven door de dwang van de omstandigheden, de beslissing nemen om hun eigen strijd te beginnen, zullen wij hun tegemoet komen en onze ervaringen meedelen, wij zullen hun onze mislukkingen en successen uitleggen en geen van onze middelen weigeren. Hun praktijk moet anti-hiërarchisch en egalitair zijn; een regel die ons aantal op dit moment beperkt en soms tot scheuringen heeft geleid, maar die het delegeren van macht verbiedt en een bepaalde coherentie geeft aan ons revolutionaire project, terwijl het infiltraties moeilijker maakt; het verzekert ons van een dynamisme dat bepaalde organisaties, die qua getalssterkte groter zijn dan wij, ons zouden kunnen benijden.

Het aan de loonarbeid onderworpen proletariaat moet nu, dringend, de kwestie stellen van de gewapende strijd, en het kan zo'n kwestie niet overlaten aan gespecialiseerde groepen (de

onze inbegrepen); de huidige sociale omstandigheden in Spanje eisen het. Wat de arbeiders van SEAT (ex-ERAT) hebben gedaan, moet worden omgekeerd, dat wil zeggen: in plaats van het door de onteigeningen opgebrachte geld bij wijze van hulp aan de werklozen uit te delen, hadden zij de omstandigheden moeten scheppen die nodig zijn om de onteigeningen telkens door andere proletariërs doorgang te doen vinden op steeds grotere schaal, waardoor het vormen van nieuwe kernen van gewapende strijd in de fabrieken zelf wordt bevorderd. In hun isolement konden zij hun strijd niet verder tot ontwikkeling brengen; niettemin hebben zij bewezen een hoog revolutionair bewustzijn te bezitten en daarmee de aandacht gevestigd op de werkelijke taken die het proletariaat volbrengen moet.

Wij, als Autonome Groepen, als gewapende fractie van het geradicaliseerde proletariaat die de loonarbeid hebben verworpen, wij kunnen niet meer zijn dan een eerste hulp bij het vormen van gewapende groepen, buiten of binnen de werkplaats, groepen die daarna uit zichzelf zullen moeten bewijzen dat zij in staat zijn hun eigen autonomie te verwezenlijken. Het is de enige manier om de vorming te voorkomen van een gewapende arm ter verdediging van het proletariaat. De strategie van de FAI tijdens de Spaanse revolutie geldt niet meer. Nu dient het proletariaat, naargelang de omstandigheden gewapend of ongewapend, maar altijd zelf, zijn verlangens te verwezenlijken.

Onze taak is het nu de repressie van antwoord te dienen en op concrete momenten in te grijpen. Alleen kunnen wij de strijd tegen de staat niet aan; die taak moet door het hele proletariaat worden volbracht.

Afschaffing van de loonarbeid en de waar!

Voor een maatschappij zonder klassen!

Autonome Groepen
(januari 1979)

De laatste tijd zijn wij dankzij de "democratische" pers getuige van een niet aflatende aanklacht tegen de omstandigheden waarin de Baskische politieke gevangenen verkeren in de gevangenis van Soria en – zij het minder heftig – tegen die van de gevangen leden van de GRAPO in Mamora; waar wij niets tegen in te brengen hebben. Maar de pers boycot ons en bewaart een volstrekt stilzwijgen als het om de omstandigheden van de andere politieke en gewone gevangenen gaat. In het huidige systeem van de democratische dictatuur van het kapitaal is de journalistieke politie de rol toebedeeld dat deel van zijn repressieve natuur te laten zien dat toonbaar is als een waar, om wat in de andere gevangenissen gebeurt beter de kop in te drukken en te doen vergeten.

Inrichtingen als het gevangenis-graf van Herrera de la Mancha, bestemd om er diegenen die men absoluut onbruikbaar acht voor het kapitaal, te laten vegeteren. De celgevangenissen van Burgos, Ocaña en Puerto de Santa María, die nog voor die van Soria en Mamora militair zijn bezet en waar knuppelslagen en het spuiten met verstikkende gassen dagelijkse praktijk zijn. Om de verveling te verdrijven en hun bestaan te rechtvaardigen vinden de huurlingen van de repressie er niets beters op dan er in het wilde weg op los te slaan onder het zingen van liederen als "Cara al sol", "Montañas Nevadas" of "Yo tenía un camarada" ("Ich hatte einen Kameraden"). Zo klinkt de gebruikelijke "dialoog" die oproerpolitie en gevangenisbewaarders bezigen als "therapie van sociale heraanpassing".

Dat is de werkelijkheid van de hervormingen zoals de gevangenen die ondervinden die hebben meegevochten voor amnestie met de schaarse middelen waarover ze konden beschikken. Dat hebben zij bereikt na jaren van strijd, opstanden, zelfverwondingen, hongerstakingen, enzovoort. Volgens García Valdés zijn deze centra voor "onaangepasten" bedoeld. Waaraan zij zich inderdaad niet willen aanpassen, zijn zijn beruchte akkoorden en nieuwe democratische methoden. Wat zij aanklagen met hun onaangepastheid is de lichamelijke en psychische vernietiging van het individu, de langzame dood, dagelijks en in stilte geprogrammeerd.

Terwijl men aan de ene kant hervormingen voorwendde op zuiver spectaculair en publicitair niveau met "idolen" als El Lute of Daniel Pons, en andere sterren van de COPEL, bleven vele gevangenen in dezelfde omstandigheden achter in hun cel, in het diepst van de vergetelheid. De hervorming was met deze individuele gevallen afgesloten.

Op parlementair niveau is de uitvoering van de hervorming in iedere gevangenis afzonderlijk overgelaten aan de grillen en interpretaties van de respectievelijke directeuren en besturen: het briefgeheim constant geschonden; contact met de buitenwereld beperkt en schaars; kranten, boeken en tijdschriften die buiten de gevangenis vrij worden verspreid, gecensureerd of niet toegelaten, hoewel daar geen enkel criterium of regel voor bestaat; clandestiene circulaires van de directie van het gevangeniswezen die teniet doen wat in het openbaar is toegezegd; sexueel verkeer systematisch geweigerd, enzovoort.

Het verschil tussen de franquistische en de democratische gevangenissen is dat het in het eerste geval de bewaarders waren die martelden terwijl het nu, in de gevangenissen die militair zijn bezet of daarmee worden bedreigd, de oproerpolitie is die het martelen op zich heeft genomen (af en toe krijgt zij daarbij hulp van enkele bewaarders).

Wat de gevangenis van Segovia betreft, die volgens García Valdés voor libertairen is bestemd: zonder aanwijsbare redenen en zonder dat er enig motief voor sancties bestond, werden in de vroege ochtend van 30 en 31 juli tien gevangenen ontvoerd, waarbij de gevangenis militair werd bezet, zonder dat de andere kameraden daar ook maar iets tegen konden doen: vier van hen waren bij de "Scala"-affaire betrokken (drie werden naar Ocaña overgeplaatst en één naar Burgos), drie hoorden bij de Autonome Groepen (waarvan twee naar Ocaña en één naar Burgos), twee gewone gevangenen werden naar Burgos overgeplaatst en één ging er naar een psychiatrische strafinrichting. Daarbij komen nog andere kameraden: twee van de Autonome Groepen in Puerto de Santa María en zes van de CNT in Burgos.

De libertaire gevangenen zijn, evenals de "onaangepasten" onder de gewone gevangenen, overgebracht naar de meest harde gevangenissen. Het zijn dus de libertairen waarop in de eerste plaats de politiek van criminalisering van de klassenstrijd wordt toegepast: op juridisch gebied (door het eisen van ongehoord hoge straffen) en op het gebied van de omstandigheden in de gevangenis.

De staat van het kapitaal, die momenteel wordt beheerd onder verantwoordelijkheid van rechts, links en extreem-links, tracht de gevangen leden van de Autonome Groepen en de libertairen – evenals hun daden, die altijd waren gericht op de afschaffing van de moderne slavernij, de loonarbeid, de waar en de staat – voor te stellen alsof zij onder de gewone misdaad vallen: als delinquenten en bandieten. Zonder dat dit enig gewetensbezwaar oproept op het "toneel van de politiek", laat hij daarmee zijn ware natuur zien: de selectieve onderdrukking.

Met de recente goedkeuring van het statuut van Guernica en het daaruit voortvloeiende pact op het niveau van de politikeke bureaucratie, blijft er een mogelijkheid open voor een nieuwe amnestie voor de Baskische politieke gevangenen; wat prompt en onbeschaamd wordt geëist door de ETA político-militar, die hierover onderhandelt door bemiddeling van haar politieke orgaan, de Euskadiko Ezkerra. Door haar geringschatting van en opzettelijke onbekendheid met de strijd die door de andere politieke en gewone gevangenen van de Spaanse staat gevoerd wordt, bewijst de ETA político-militar dat zij slechts de radicale vleugel vormt van de Baskische kleine en middelgrote bourgeoisie en haar populistische nationalisme. Lang geleden reeds gleed zij af van de moderne sociale oorlog naar het terrein van de politiek met duidelijk zuiver publicitaire acties, die als zodanig door het systeem konden worden ingekapseld. Wij kunnen stellen dat de mensen van de ETA político-militar de rol is toebedeeld de toekomstige stoottroepen te vormen voor de politietaken in de extreem-linkervleugel van het Baskische kapitalisme, en dus de rol van verdedigers van de contrarevolutie, die reeds in opmars is tegen wie het kapitalisme verloochenen: de proletariërs die geen proletariër meer willen zijn.

Volledige amnestie!

Vernietiging van de gevangenissen!

Afschaffing van de loonarbeid en de waar!

Autonome Groepen
(augustus 1979)

Het is voor de *autonome groepen* die de gewapende en theoretische strijd voorstaan en deze binnen de Spaanse staat hebben gevoerd en nog voeren, een ware noodzaak geworden enige opheldering te verschaffen over bepaalde berichten die zowel in de burgerlijke pers zijn verschenen als in de zogenaamde "arbeiders"-pers (bepaalde sectoren).

Het zaaien van verwarring is een traditie waar iedere sector van de informatie zich aan onderwerpt zodra het gaat over de strijd van het revolutionaire proletariaat voor zijn autonomie. Voor het kapitaal en zijn instrumenten ter inkapseling (partijen en vakbonden) is dit confusionisme absoluut noodzakelijk om te verhinderen dat het proletariaat begrijpt dat het zelf zijn revolutionaire verantwoordelijkheid op zich moet nemen op ieder terrein (organisatie, analyse, actie...); want alleen door zichzelf als klasse te loochenen zal het tot de afschaffing kunnen komen van iedere macht en van de loonarbeid, dat wil zeggen tot de communistische maatschappij. Iedere overdracht van verantwoordelijkheid schept macht en, om die lonend te maken, uitbuiting.

Men heeft ons uitgemaakt voor anarchisten, de gewapende arm van de CNT, gangsters, drugverslaafden, enzovoort, terwijl wij niets anders zijn dan de gewapende arm van onze verlangens, die onvervuld blijven door het bestaan van de ellende van de loonarbeid. Wij achten het op dit moment noodzakelijk dat de ideologie als element van "scheiding" in de arbeidersklasse wordt opgeheven. Het marxistisch-anarchistische schema vormt een hinderpaal op de weg van de revolutie. Als autonome groepen hebben wij op het gebied van de actie een overeenkomst gesloten op basis van een minimumakkoord: vernietiging van de gevangenissen, afschaffing van iedere macht en van de loonarbeid.

Het feit dat iemand van ons individueel lid van de CNT was geweest, had tot gevolg dat de politie ons ervan beschuldigde de "gewapende arm" te vormen van de CNT. Wij hebben dat in al onze verklaringen ten overstaan van onze folteraars (en rechters) altijd ontkend. Beroepsopportunisten hebben echter gebruik ge-

maakt van de verwarring die de politie had gezaaid, en haar nog groter gemaakt, met de bedoeling munt te slaan uit onze acties en uit onze persoon.

In 1936 was de CNT in staat het Spaanse proletariaat in een revolutionaire situatie te brengen. Maar zij is niet in staat gebleken de veroveringen van de revolutie te verdedigen en uit te breiden, toen haar natuurlijke leiders eindigden als ministers-gijzelaars in een democratisch-burgerlijke regering van het kapitaal. Hierdoor is aangetoond waartoe de ideologie en de organisatiestructuur van het anarcho-syndicalisme konden leiden, evenals het verschijnsel van de zogenaamde "natuurlijke leiders", en het is niet door deze ideologie te moderniseren dat men er een revolutionair gehalte aan geeft. Mei 1937 heeft laten zien aan welke kant van de klassenbarricade zij stonden: aan de kant van het kapitaal, tegen het proletariaat.

In de huidige ontwikkelingsfase van het kapitaal zijn de vakbonden niet meer dan integrerende elementen ervan. Zij zijn de bemiddelaars van het kapitaal op de arbeidsmarkt en verhinderen een directe confrontatie tussen kapitaal en proletariaat, dat zij van zijn werkelijke doel trachten af te houden. De linkse en extreem-linkse partijen doen hetzelfde werk. Zij vormen slechts de linkervleugel van het kapitaal, hun programma's hebben als enige doel het beheer van het kapitalisme te verbeteren; het zijn programma's van het kapitaal.

Wij nemen aan dat er revolutionairen zijn bij de CNT (evenals bij andere organisaties), maar binnen deze organisatie is hun actie bij voorbaat tot mislukking gedoemd. Dat komt door het karakter zelf van de vakbond: het beperkt hun strijd tot een strijd om de macht binnen de organisatie met haar verschillende reformistische stromingen. Het veroordeelt hen ertoe geen stap verder te komen in de revolutionaire strijd. Nog voor de strijd is begonnen zijn zij reeds gedoemd tot de nederlaag en de ondergang.

De democratische dictatuur van het kapitaal voelt zich gedwongen de subversieve strijd te "criminaliseren" door de revolutionairen af te schilderen als gangsters, druggebruikers, misdadigers, enzovoort. In het zogenaamde "democratiseringsproces" kan het Spaanse kapitalisme niet het feit accepteren dat zijn gevangenissen bevolkt worden door meer dan vierhonderd gegijzelde politieke gevangenen.

Het is dus duidelijk dat wij niets te maken hebben met de ideologie van wat men de "libertaire beweging" noemt, en dat wij evenmin "marxisten" zijn. Onze praktijk van de klasse-autonomie sluit zulke structuren uit, die slechts een belemmering vormen voor de afschaffing van het proletariaat door het proletariaat zelf.

Voor de vernietiging van de gevangenissen!

Voor de afschaffing van iedere macht en van de loonarbeid!

Autonome Groepen
(september 1979)

De autonome groepen in hun huidige samenstelling zijn gebaseerd op een oude band van revolutionaire activiteit, in het begin van de jaren 70 ontstaan uit een eerste praktisch optreden door ondersteuning van en deelname aan de sociale strijd voor de klasse-autonomie en de zelfopheffing van het proletariaat, dat wil zeggen voor de verwezenlijking van een werkelijk communistische maatschappij.

Deze band is na de gelegaliseerde moord op Salvador Puig Antich door de Spaanse staat, in maart 1974, hechter geworden. De gewapende solidariteitsacties van voor en na deze moord – in Spanje zowel als in het buitenland – dienden als platform voor het samengaan van de verschillende autonome groepen en individuen om vervolgens op een hoger coördinatieniveau verder te gaan, wat ons in staat heeft gesteld het kapitaal meer en beter te bestrijden.

Het is voor ons een vanzelfsprekend iets dat fascisme en democratie twee vormen zijn van dictatuur over en uitbuiting van het proletariaat door het kapitaal, en dat de zogenaamde "socialistische" landen slechts een andere variant hiervan vormen – van het bureaucratische type.

De praktische interventies van de autonome groepen werden gemotiveerd door de in de moderne sociale oorlog bestaande radicale strijd tussen het proletariaat en alle verdedigers van het kapitalisme. Zij bleven niet beperkt tot een gedeeltelijke aanval op slechts enkele van de meest flagrante aspecten van de tegenstellingen in het kapitalistische systeem; zij waren bedoeld als dagelijks en globaal antwoord op het kapitalisme in zijn geheel. Deze interventies werden onder andere in de volgende feiten geconcretiseerd: in 1976 en 1977 werd met bommen en molotovcocktails een reeks aanslagen gepleegd op Duitse ondernemingen om de door de staat gepleegde "zelfmoorden" van bepaalde militanten van de RAF te beantwoorden en, na de uitlevering van Klaus Croissant, ook op Franse ondernemingen; dit zowel in Barcelona als in Madrid. De acties van 1977 werden gevoerd in coördinatie met Franse autonome groepen, die met hetzelfde doel in Frankrijk intervenieerden. Midden 1978, naar aanleiding

van het bezoek van Giscard d'Estaing aan Spanje, een nieuwe reeks aanslagen in coördinatie met Franse groepen: in Frankrijk op Spaanse, en in Barcelona en in Valencia op Franse bedrijven. Al deze interventies vormden een revolutionair internationalistisch antwoord op de grenzeloze onderdrukking door het kapitaal.

Als steun aan de autonome arbeidersstrijd: in Barcelona in 1977, voor de stakingen bij "Roca" en bij "Mateu-Mateu" (transport); in Madrid, voor de stakingen in de bouw in 1976, voor die bij "Roca" en in de metro, respectievelijk in 1977 en 1976; begin 1978, nieuwe interventie in de metro tegen de tariefverhogingen. Alles door middel van aanslagen op lokalen van genoemde ondernemingen vanwege de militaire interventie van de politie in de vergaderingen en de ontbinding van de organisatie van de arbeiders. In 1975, 1976 en 1977 in Barcelona, Valencia en Madrid, telkens op de verjaardag van de moord op Salvador Puig: aanslagen en molotovcocktails tegen banken en gerechtsgebouwen. In Madrid in de lente van 1976 als antwoord op het bloedbad van Vitoria: molotovcocktails tegen banken; en begin 1977 naar aanleiding van de moorden in de straten van Euskadi door de politie: molotovcocktails en zware commando-overvallen op kazernes van de Guardia Civil en op politiebureaus.

Als steun aan de strijd van de gevangenen: in Barcelona, Valencia en Madrid, het hele jaar 1977 en begin 1978, talrijke aanslagen op rechtbanken, op de Modelgevangenis te Barcelona en op verschillende officiële gebouwen van het ministerie van Justitie.

Om te voldoen aan de economische behoeften van ons soort strijd zijn wij overgegaan tot onteigening van banken en privéondernemingen en tot vervalsingen. We hebben het kapitaal aangevallen en onszelf direct en zonder bemiddeling een deel toegeëigend van wat we nodig hadden. Sommigen van ons, die nu in de gevangenis zitten, nemen bepaalde aanslagen en onteigeningen voor hun rekening. De anderen sluiten zich hierbij aan en verklaren zich solidair met deze acties en het opeisen ervan, hoewel zij aan geen van alle deel hebben gehad; de politie en de rechters beschuldigen ons immers zonder enig bewijs en wij hebben pas bekend na op beestachtige wijze te zijn gemarteld.

Het is niet de bedoeling onze acties op te dringen aan de proletariërs die zichzelf verdedigen en hun vervreemding bestrijden buiten het politieke en vakbondsterrein om (wilde stakingen, soevereine algemene vergaderingen).

Rond midden 1975 stelde de autonome beweging in de bedrij-

ven, in de wijken en bij de studenten de kwestie van de heroprichting van de CNT aan de orde, en een eventuele deelname daaraan, waarbij haar anarcho-syndicalistische structuur en haar mogelijkheden om de revolutionaire elementen over het hele gebied van de Spaanse staat te verenigen, positief werden gewaardeerd. Door de dood van Franco werd het voor de arbeiders- en revolutionaire beweging mogelijk, na veertig jaar "franquistische" dictatuur van het kapitaal, in het openbaar bijeen te komen en zich te verenigen in politieke en vakbondsorganisaties. Alle kracht en eenheid die tot de ontwikkeling hadden geleid van de moderne proletarische beweging van de wilde algemene vergaderingen, zowel op het werk als daarbuiten, gingen te gronde toen de meerderheid van haar leden toetrad tot politieke partijen en vakbonden, zodat zij het klasseterrein verlieten en zich lieten integreren in de verschillende formele keuzen die door het democratische kapitalisme werden geboden.

De CNT was de enige klassieke arbeidersorganisatie die in sommige arbeiderskringen een bepaalde sympathie genoot, een sympathie die een zeker revolutionair verleden gold, dat angstvallig werd gekoesterd en gecontroleerd door haar bureaucraten in ballingschap – en waarbij juist werd verzwegen wat dit revolutionaire verleden heeft mogelijk gemaakt: de strijd die werd gestreden door de militanten aan de basis, tot mei 1937, en daarna door de guerrillero's in de steden en in de bergen, sinds het eind van de oorlog tot de jaren 60, dikwijls tegen en in weerwil van deze bureaucratie, die er steeds op uit is geweest de echte "ongecontroleerden" te controleren en met politieke middelen te bestrijden, omdat zij het waren die dit revolutionaire verleden hadden gemaakt. En dit verleden, samen met een betrekkelijke autonomie, hebben de interne functionering van de CNT mogelijk gemaakt in de eerste tijd na haar oprichting, toen er nog geen heldere definitie bestond van wat de CNT zou moeten zijn: een vakbond of een organisatie van autonome groepen. Het vergemakkelijkte de toetreding tot de CNT van uiteenlopende elementen: van syndicalisten tot faïsten en van de bureaucratie in ballingschap tot leninisten en autonomen.

De coördinatie van autonome groepen die de gewapende en theoretische agitatie voorstonden in samenhang met de sociale onrust, bood het alternatief van voortzetting en versteviging van de autonome vergaderstructuren die op dat moment reeds bestonden, zowel in de bedrijven als in de wijken en de studentenbeweging; er werd gezamenlijk strijd gevoerd, anoniem, tegen partijen en vakbonden, op het lokale en regionale niveau dat was

overgeleverd uit de tijd van de gedwongen clandestiniteit onder de franquistische dictatuur, in een poging die strijd over heel Spanje organisatorisch op een hoger niveau te brengen door het voornaamste gebrek ervan te overwinnen: het isolement en de verbrokkeling.

Dankzij de nieuwe situatie die ontstond na de dood van Franco en zijn vervanging aan het hoofd van de Spaanse staat door een democratische dictatuur, minder verrot dan de franquistische die niemand meer kon misleiden, bestond (bestaat) de mogelijkheid in het openbaar te vergaderen op een manier die eerst werd geduld en vervolgens gelegaliseerd; en toch heeft het grootste deel van de autonome beweging in de bedrijven, in de wijken en onder de studenten – in plaats van gebruik te maken van de bestaande "legaliteit" om deze autonomie sterker en breder te maken door de reeds bestaande organisatie te verbeteren en uit te breiden – deze structuren op onbegrijpelijke wijze verlaten en zich massaal aangesloten bij de CNT, eerst bij de oprichting ervan, later door eraan mee te werken. Bijgevolg waren de autonome groepen die de gewapende en theoretische strijd voorstaan, samen met enkele schaarse groepen aan de basis volkomen geïsoleerd in de autonome coördinatie en bleven zij als enige over om binnen de autonome beweging de keuze voor het klasseoffensief te steunen.

In de coördinatie van autonome groepen die voorstander zijn van de gewapende en theoretische agitatie in samenhang met de sociale onrust, hebben sommige leden, op individueel niveau, gekozen voor een lidmaatschap van de CNT in een poging haar als mogelijke revolutionaire organisatie te versterken, zonder daarom af te zien van revolutionaire activiteiten in coördinatie met andere autonome groepen die weigerden tot de CNT toe te treden, omdat zij haar beschouwden als een vakbond te meer in het scala van keuzen die het kapitalisme biedt om een uitweg te vinden uit de huidige economische crisis; een vakbond die de ontwikkeling van een autonome beweging van het proletariaat niet zou toestaan, die haar uiteindelijk zou remmen en haar revolutionaire doel zou ombuigen naar zuiver syndicalistische en dus reformistische doeleinden. Deze ogenschijnlijke tegenstrijdigheid werd overwonnen door onze gezamenlijke praktijk, wat trouwens volkomen in overeenstemming is met onze opvatting van autonomie; wij vormen immers geen permanente organisatie van het type van de partij, met haar specialisten, haar hiërarchie en haar strakke ideologische schema's. Deze verscheidenheid stelt ons integendeel beter in staat onze revolutionaire prak-

tijk te verrijken.

De kritiek op de CNT van de kant van die leden van de gecoördineerde autonome groepen die de oprichting ervan hadden verworpen en weigerden eraan mee te werken, omdat zij haar samen met andere partijen en vakbonden beschouwden als integratiestructuren ten bate van het voortbestaan van de loonarbied, en bijgevolg van het kapitaal, en dus volkomen ongeschikt om het af te schaffen; deze kritiek is vier jaar later volkomen bevestigd door de individuele ervaring van sommigen onder ons die juist besloten hadden de CNT te radicaliseren, maar nu constateerden dat alle oude gebreken die inherent zijn aan partij en vakbond, ook hier overheersten: bureaucratie, strijd om de macht, controle over de basis, die geen rechtstreekse toegang heeft tot de media om uitdrukking te geven aan haar ideeën. En het zijn de vakbondsstructuren van de CNT die dit alles teweegbrengen. Wij moeten publiekelijk erkennen dat wij gebruik hebben willen maken van het image van een revolutionair verleden; nu beamen wij dat het een dood verleden was dat ons heeft willen gebruiken.

De strijd om de macht tussen de verschillende stromingen en de afwezigheid van werkelijke klasse-alternatieven hadden tot gevolg, en bevorderden, dat vele revolutionaire elementen die indertijd aan haar oprichting hadden meegewerkt, hun lidmaatschap van de CNT opzegden: zij waren voortgekomen uit de autonome beweging in de bedrijven, in de wijken en onder de studenten, en door toetreding tot de CNT hadden zij hun vroegere autonome praktijk volkomen verlaten om zich in de vakbondsstructuren te laten integreren. Dit werd in de hand gewerkt door het feit dat de meeste lid werden in de hoop op een oplossing voor hun problemen, zowel op persoonlijk als op organistorisch vlak, terwijl zij hadden nagelaten die problemen op autonoom niveau te stellen. Zo werden alleen voor de bureaucratie de problemen opgelost: zij werd enige symbolen en militanten rijker.

De autonome arbeidersbeweging had geen helder beeld van wat klasse-autonomie in de praktijk betekent – anders zou haar toetreding tot de CNT onverklaarbaar zijn – en dat kwam door een onmiskenbaar gebrek aan theorie: want men moet niet vergeten dat het grootste deel van de arbeidersbeweging minachting koestert voor de theorie, die zij beschouwt als werk voor intellectuelen. Wij daarentegen, wij verachten de "intellectuelen" die het aan lust ontbreekt om de gebruiksaanwijzing van de revolutionaire theorie toe te passen, maar nooit de theorie zelf, waarvan wij gebruik maken, ook tegen henzelf. Wij noemen dat theoretische onteigening.

De autonomie is niet alleen een gemeenschappelijke praktijk op grond van een minimumovereenkomst om tot actie over te gaan, het is ook een autonome theorie die overeenkomt met onze manier van leven en strijden en beantwoordt aan onze concrete behoeften. Wij hebben er geen enkel bezwaar tegen om, als een van de aspecten van deze theorie ons verouderd lijkt, er de eerste, onverbiddelijke critici van te worden en aldus te voorkomen dat de theorie verwordt tot een blijvende ideologie of een vast dogma, waardoor ons zou worden verhinderd verder te gaan, tot en met de verwezenlijking van het communisme.

Toch zijn er op dit moment [1979] in de CNT nog enkele potentieel revolutionaire kernen te vinden, die sympathiseren met de gewapende strijd en met de theoretische posities van de coördinatie van autonome groepen. Tot deze kernen richten wij ons, evenals tot degenen die afkerig zijn geworden van de CNT en eruit zijn gegaan, die nu verspreid en geïsoleerd zijn en geen enkel perspectief meer hebben voor de strijd; we richten ons eveneens tot de meest radicale elementen die uit de organisatie zijn gestoten, omdat zij hebben voorgesteld (wij hebben voorgesteld) een nieuwe, niet permanente organisatie op te richten, op basis van autonome klasseposities, waarvan de structuren de autonomie van groepen en individuen maximaal bevorderen en waarbij de coördinatie en de strijd worden gestimuleerd in plaats van geremd. De CNT is immers absoluut ongeschikt voor deze taak, als men eenvoudig vaststelt dat organisatie uitsluitend en simpelweg betekent organisatie van concrete taken, die zelf overal beginnen georganiseerd te worden waar hun maatschappelijke activiteit zich afspeelt.

Wij vinden de klasse-autonomie ook vertegenwoordigd onder degenen die zich opnieuw durven toe te eigenen wat het kapitaal ons belet te genieten, tenzij dan in de vorm van een loon; wat wij nodig hebben nemen wij rechtstreeks en zonder bemiddeling, daar waar het te vinden is. Die herovering is de huidige communistische praktijk en strekt zich uit van economische onteigeningen van banken tot het kraken van huizen, van het niet betalen in het openbaar vervoer, het stelen in supermarkten, "vrije radio's", tot het weigeren van kerncentrales en loonarbeid, enzovoort. Geen activiteit wordt er bevoorrecht. Zij worden er alle tot een geheel gesmeed dat het kapitaal aanvalt en afwijst. Het zijn activiteiten die elkaar aanvullen, de ene sluit de andere niet uit.

De organisatie van taken, met andere woorden onze coördinatie van autonome groepen en individuen, is voor ons in de eerste

plaats het plezier dat wij eraan beleven bij elkaar te zijn, verhoudingen te scheppen waarin de communicatie volledig is; als autonome individuen willen wij liever nu meteen communistische verhoudingen meemaken dan te wachten tot op een bepaalde dag de revolutie ons misschien in staat stelt erin te leven.

Onze eenheid en onze praktijk dringen zich op dankzij de gemeenschappelijkheid van onze behoeften, die worden genegeerd door de ellende van de loonarbeid, die ze niet bevredigen kan. Als wij een aanslag plegen of een bank overvallen, zoeken wij in de eerste plaats het opstandige plezier dat wij beleven aan een aanval op het kapitalistische systeem dat ons onderdrukt en uitbuit. Niet omdat het onze "plicht" als militant zou zijn de arbeidersklasse te "bevrijden", in haar naam en als afgescheiden voorhoede – met de mogelijkheid permanent en dus contrarevolutionair te worden – maar om opnieuw het genoegen te smaken van het opstandige spel, dat alles vernielt wat ons belet onze verlangens en hartstochten te bevredigen, om te leven en onszelf terug te vinden in menselijke verhoudingen die niet meer tot waar kunnen worden gemaakt en niet zijn vervreemd.

Wij moeten erop wijzen dat bovenstaande oproep tot de strijd voor de bevrijding van alle revolutionaire gevangenen van Europa die ervan beschuldigd worden gewapende acties te hebben gepleegd of ermee te sympathiseren, voor ons niet de oprichting betekent van een gemeenschappelijk front van de gewapende strijd. Want we zijn uitsluitend solidair op het gebied van de repressie. De politieke methoden van de RAF, de Rode Brigaden, en ook de nationalistische ideologie van de ETA of de IRA, wijzen wij af en bekritiseren wij.

Revolutionaire solidariteit is voor ons actie in de fabriek en op straat, en geen passief militantendom; zij is daarom een dagelijkse en globale strijd tegen de oude wereld van het kapitaal in haar geheel.

Autonome Groepen
(oktober 1979)

INTERVIEW MET GEVANGEN LEDEN VAN DE AUTONOME GROEPEN DOOR GEVANGENEN VAN DE IBERISCHE FEDERATIE VAN ANARCHISTISCHE GROEPEN (FIGA)

Vraag: Wat verstaan jullie onder Autonome Groepen en wat is jullie ideologisch uitgangspunt?

Antwoord: In de eerste plaats moeten wij nadrukkelijk stellen dat wij niet de gehele "Autonomie" vertegenwoordigen, maar alleen onszelf, met onze eigen ervaringen. Wij beschouwen onszelf als een deel van het Gebied van de Autonomie.

Diegenen die op onafhankelijk niveau actie voerden en de partijen en vakbonden verwierpen, waren nog niet zover dat zij ten behoeve van een grotere effectiviteit overgingen tot het opzetten van een bredere coördinatie – tot Salvador Puig Antich vermoord werd door de Spaanse staat, in maart 1974. Door de gewapende acties die toen zijn losgebarsten, zowel voor als na de moord, kwam men vanzelf tot het plan van coördinatie met andere groepen van gelijke strekking. Dit voorzover het om de geografische zone Madrid gaat.

Wat Barcelona betreft, daar bestonden eind 1969 al Autonome Groepen, waarvan sommige zich hebben omgevormd tot de Autonome Arbeidersgroepen (GOA) en in een onmiskenbaar arbeiderisme zijn vervallen; andere hebben zich daarentegen resoluut op het niveau van de gewapende strijd begeven; zij waren het die later de MIL (of 1000) gingen vormen.

Wij zijn in eerste instantie uitgegaan van een aantal minimumovereenkomsten, in tegenstelling tot de oude, klassieke organisaties, die de behoefte voelden het in principe eens te zijn met een concrete geschematiseerde ideologie of theorie, die dan op elk niveau werd aangepast. In Barcelona werd het sluiten van zulke minimumovereenkomsten vergemakkelijkt dankzij de theoretisch-praktische ontwikkeling van de "Platforms van arbeiderscomités in de bedrijven". Ontstaan in het begin van de jaren zeventig, overkoepelden zij een hele reeks organisaties die de voogdij van de Communistische Partij hadden verworpen. Zij definieerden hun organisatie als antikapitalistisch, autonoom, antisyndicalistisch, anti-autoritair en clandestien.

Tot nu toe herkennen de Autonome Groepen zichzelf in concreto in de "Onafhankelijken" van Madrid, in de MIL en, in zeer geringe mate, in de GOA, aangezien die reeds een organisatie met theoretisch-praktische schema's hadden gevormd en deel uitmaakten van de "Platforms". Midden 1974 kwamen er door innerlijke verdeeldheid scheuringen in de Platforms, en een aantal mensen liet zich ertoe overhalen aansluiting te zoeken bij partijen en vakbonden. Anderen bleven "hangen", zij het niet zonder ideologische schakeringen als anti-autoritarisme, antisyndicalisme, enzovoort; uiteindelijk hebben deze mensen door de eigen praktijk aansluiting gevonden bij wat nog overbleef van de groepen van Barcelona, toen bij die van Madrid en later bij die van Valencia.

Allen zijn we door minimumovereenkomsten verenigd die zijn samengevat in wat reeds is gezegd.

Wij weigeren een nieuwe "ideologie" in het leven te roepen of tot ontwikkeling te brengen: de ideologie van de autonomie. Wij voeren een globale strijd tegen het kapitalisme, en onze coördinatie is gebaseerd op een minimumovereenkomst voor de actie: *Afschaffing van de loonarbeid en de waar; vernietiging van de staat en van iedere machtsvorm; vernietiging van de gevangenissen en van ieder onderdrukkingsapparaat van het kapitaal.*

De organisatie bestaat voor ons slechts door en voor concrete taken. Wij theoretiseren onze praktijk en brengen onze theorie in praktijk.

Wij zijn tegen de ideologie als een element dat verdeeldheid zaait in de werkelijk communistische beweging. Het zou uiteraard absurd zijn een ideologische oppositie te voeren, terwijl we tegenstanders zijn van de ideologie. Wel kunnen wij een theorie formuleren over de ontwikkeling van het kapitalisme op dit moment, over de huidige omstandigheden van de communistische beweging of van onze concrete praktijk, over onze betrekkelijke successen en mislukkingen.

Wij zien de autonomie van het individu als het weigeren van iedere overdracht van verantwoordelijkheid, op elk niveau: dat van de organisatie, actie, propaganda, enzovoort. Iedere overdracht van verantwoordelijkheid creëert macht, want iedere overdracht presenteert vroeg of laat de rekening. De werkelijke autonomie van het individu, van de groep of van de klasse wordt gerealiseerd door het nemen van revolutionaire verantwoordelijkheid, een globale verantwoordelijkheid ten opzichte van het kapitalisme.

Vraag: Men kan dus zeggen dat jullie tegen de staat zijn?

Antwoord: Maar natuurlijk, men kan zich toch geen staat voorstellen zonder autoriteit!

Vraag: Denken jullie dat het mogelijk is het leven op de een of andere manier te reorganiseren op grond van anarchistische principes?

Antwoord: Een van de eerste punten waarover wij het in verband met de coördinatie van groepen eens zijn geworden, is dat wij de ideologie naar de achtergrond schuiven en de praktijk en onze behoeften naar voren brengen, op basis van enige minimumakkoorden. Het is dus heel goed mogelijk dat een anarchist zich aansluit bij deze coördinatie. Sommigen onder ons noemen zich inderdaad anarchist; dat wil echter niet zeggen dat wij een anarchistische ideologie aanhangen. Integendeel, behalve het feit dat wij het eens zijn met de zojuist gegeven definitie, zijn wij tegen partijen en vakbonden en tegen de loonarbeid.

Vraag: Hoe denk je dan dat de maatschappij, met andere woorden de menselijke en de produktieverhoudingen, zouden kunnen worden gereorganiseerd?

Antwoord: Wij vinden dat er geen scheiding moet bestaan tussen werk en studie, zoals nu, maar dat het werk moet worden gedaan via een reeks van activiteiten, onbetaald wel te verstaan; activiteiten die in verband staan met de behoeften van de gemeenschap, die zich naar het nuttige richten en de zuivere consumptie verwerpen. Wij zien werk niet als iets dat men verplicht is gedurende acht of vijf uur te volbrengen; werk is volgens ons in een communistische maatschappij synoniem met creativiteit, en niet met pure slavernij zoals nu het geval is; wij beschouwen werk als iets dat gebaseerd is op de behoeften van de maatschappij en niet op economisch gewin.

Vraag: Men kan dus niet zeggen dat de Autonome Groepen een specifiek anarchistische organisatie vormen?

Antwoord: Nee, noch specifiek anarchistisch, noch specifiek marxistisch. Wij verstaan onder de coördinatie van autonome groepen een organisatie die wordt bepaald door concrete taken. Wij hebben reeds gezegd dat wij de ideologie terzijde laten ten behoeve van een praktijk die voortvloeit uit de maatschappelijke conjunctuur; wij willen geen twee jaar doorbrengen met discussie om met een schitterende politieke theorie voor de dag te komen en dan pas aan het werk te gaan.

Wij verwerpen de vervreemding die het aannemen van een concrete ideologie door de organisatie impliceert, en wij zien erop toe dat centralisatie van taken wordt vermeden. Ieder indi-

vidu in de groep dient verantwoordelijkheid te dragen, zowel op het niveau van de coördinatie als op dat van de actie, de propaganda, enzovoort. Nooit dragen we enige verantwoordelijkheid over aan een ander; iedere kameraad moet een globale verantwoordelijkheid op zich nemen.

Wij zijn bij elkaar gekomen en hebben ons georganiseerd op grond van deze concrete taken; als die taken als zodanig zouden verdwijnen, zou de organisatie zichzelf ontbinden.

Vraag: Wat vinden jullie van de CNT?

Antwoord: Kijk, voor een beter begrip zullen we deze vraag in twee delen beantwoorden.

In juli 1936 had de CNT, nadat zij vrijwel alleen de opstand van de militairen had neergeslagen, historisch gezien de mogelijkheid revolutie te maken. Vier maanden later hielp zij met vier ministers een niet-revolutionaire, of beter gezegd, een contrarevolutionaire regering in het zadel. Wij menen dat het niet reëel is te denken dat het om een persoonlijke vergissing gaat van een Montseny of een García Oliver, maar dat het juist de organisatiestructuren van de CNT zijn die deze situatie hebben mogelijk gemaakt. De CNT, die voor en tijdens de staatsgreep van een vakbond een revolutionaire organisatie was geworden, bleek niet tegen de omstandigheden opgewassen en is op het beslissende moment blijven steken, om vervolgens op sleeptouw te worden genomen door een regering die bijna even reactionair was als degenen die de staatsgreep hadden gepleegd.

De heroprichting van de CNT zorgde in het begin voor een verlevendiging van de polemiek in de autonome groepen. Sommigen hechtten waarde aan het alternatief van de CNT, terwijl anderen van mening waren dat hier sprake was van een politieke vergissing, geïnspireerd door een zinsbegoocheling: alsof de democratie verandering zou brengen. Zij meenden eveneens dat het noodzakelijk was de ontwikkeling te analyseren van het Spaanse kapitalisme en van de sociale beweging en de arbeidersbeweging, voordat de CNT een kans zou worden gegund. Wie de CNT een waardevol alternatief vond, deed dat op grond van de volgende analyse: alle tendensen met een uitgesproken anti-autoritair en antikapitalistisch karakter zouden erin kunnen samenvloeien, zodat alle krachten die naar sociale verandering streefden, op landelijk niveau zouden worden gestimuleerd. Op grond van deze analyse hebben zij aan de reconstructie van de CNT meegewerkt en de vakbond versterkt, zonder daarom de praktijk van de Autonome Groepen op te geven.

Nu, na vier jaar ervaring met de CNT in de sociale beweging,

hebben wij op haar dezelfde kritiek als op iedere andere vakbond en partij: zij vormt een element van integratie dat door het kapitalisme wordt gebruikt om het eigen evenwicht te handhaven. Wij denken dat er binnen de CNT nog wel revolutionaire kernen bestaan, maar het spreekt vanzelf dat zij in botsing komen met de vakbondsbureaucratie, die hun ontwikkeling naar een duidelijke positie in de weg staat.

Vraag: Kan men hieruit concluderen dat jullie tegen de CNT zijn?

Antwoord: Als vakbond, ja. Maar goed, dat wil niet zeggen dat de CNT ons een bijzondere afkeer inboezemt; zij past domweg in onze kritiek op de vakbond en de partij, in die zin dat wij het geen adequate middelen vinden voor de sociale revolutie.

Ongetwijfeld is het voorgekomen dat iemand van ons op individuele basis lid was van de CNT, waardoor men verbindingen ermee en betrokkenheid van haar kant heeft kunnen veronderstellen. Toen de kameraden van Barcelona waren opgepakt, hebben zowel de politie als het propaganda-apparaat van het kapitaal zich bijzonder ingespannen om ze te laten doorgaan voor de "gewapende arm" van de CNT; wat door deze kameraden herhaaldelijk is ontkend, tegenover de Guardia Civil en tegenover de rechtbank, en later door middel van communiqués uit de gevangenis. De politie heeft hoogstens bij sommigen thuis een lidmaatschapskaart gevonden van de CNT, omdat zij daar in het begin lid van zijn geweest; maar wat de politie van deze "vondst" heeft gemaakt, heeft met de waarheid niets te maken.

Vraag: Wat denken jullie van de FAI?

Antwoord: Welke FAI? Want er zijn er verschillende, niet?

Het enige feit waarover wij beschikken om hierover te kunnen oordelen, is een bijeenkomst van begin 1977. Onze kritiek daarop is dat wij het niet juist vinden een aantal mensen zonder enige reële basis bij elkaar te trommelen om in het wilde weg een organisatie op te zetten; want zulke basisgroepen als men daar beweerde te vertegenwoordigen, hadden, zo zij al bestonden, geen enkele concrete praktijk. Maar uiteindelijk zijn wij toch de mening toegedaan dat de FAI niet meer bestaat.

Als het echter om de historische FAI gaat, is de zaak wel wat ingewikkelder.

Onze kritiek op de historische FAI luidt: haar praktijk van de gewapende strijd heeft weliswaar een revolutionaire situatie mogelijk gemaakt, maar toch is de faïstische beweging, ontstaan in het begin van de jaren twintig als een spontane organisatie van de arbeidersklasse om zich fysiek te verdedigen tegen de *pistole-*

ros van het patronaat, toen de FAI zich als permanente organisatie ging vestigen, de plaats gaan innemen van het proletariaat bij het vervullen van zijn taken. Wij erkennen dat zij een revolutionaire situatie hebben geschapen, maar stellen niettemin vast dat zij net zo min als de CNT in staat zijn gebleken het revolutionaire alternatief door te voeren. En volgens ons is dat gebrek aan initiatief het logische gevolg van het feit dat hun niet helder voor ogen stond hoe de arbeidersklasse haar eigen taken moet vervullen, zonder ooit enige verantwoordelijkheid aan iemand anders af te staan.

Nog een fout van de FAI is, menen wij, dat zij de rol van ideologische leiding van de CNT op zich heeft genomen, in haar hoedanigheid van anarchistische organisatie; dit heeft de toetreding van intellectuelen bevorderd, en het waren de groepen intellectuelen die telkens het bereiken van een revolutionaire situatie in de weg stonden.

Een positief punt van de FAI vinden wij haar praktijk van de gewapende strijd, als antwoord op enkele concrete situaties, waarmee zij eens te meer heeft aangetoond hoe belangrijk de gewapende strijd is voor de bevrijding van de klasse.

Vraag: Jullie hebben het voortdurend over de gewapende strijd, maar zoals je weet zijn er nog meer organisaties die een gewapende strijd voeren, zoals de ETA of de GRAPO. Wat is jullie mening over deze gewapende strijd en over deze organisaties?

Antwoord: De revolutionaire gewapende strijd is voor ons de radicale bestrijding van het kapitaal. Dit is de enige coherente vorm van strijd tegen de geïnstitutionaliseerde repressie van de staat; wij zien niet in waarom de proletariërs er geen gebruik van zouden maken.

Wat de gewapende strijd van beide genoemde organisaties betreft, zien wij dat zij anders zijn. Wat de ETA betreft: voor zover het om een strategie gaat voor de bestrijding van de staat, zijn wij het met deze organisatie eens; in zoverre het er echter om gaat een "socialistische" Baskische staat te stichten, zijn wij het niet met haar eens. Wij vinden dat de ETA duidelijk moet maken wat haar maatschappelijke doel is. De ETA-militar lijkt ons in deze zin coherenter, maar ook hier heerst grote vaagheid over dit onderwerp.

Wat nu de GRAPO betreft, zien wij als eerste incoherentie dat zij een gewapende strijd voeren voor de republiek, terwijl men voor een republiek evengoed iemand als Fraga Iribarne kan zien vechten, en zelfs zonder wapens. Als tweede incoherentie valt

ons op dat de GRAPO precies is ontstaan op het moment dat de dictatuur overging in de "democratie", en dat zij met antifascistische leuzen op de proppen komt; in werkelijkheid is de gewapende strijd op dit moment alleen coherent als hij gevoerd wordt vanuit een antikapitalistisch perspectief dat de ontwikkeling van de staat opheft. Fascisme en democratie zijn niets meer dan twee verschillende vormen van overheersing door het kapitaal. De derde incoherentie van de GRAPO is naar onze mening het feit dat hun acties meestal onbegrijpelijk zijn, ook voor ons, en dat zij wel bijzonder zelden te verklaren zijn vanuit het gezichtspunt van de revolutie.

Vraag: Wat is jullie mening over de FIGA?

Antwoord: Nou, in de eerste plaats hebben we niet genoeg informatie, aangezien wij elkaar pas in de gevangenis hebben leren kennen en de discussie nauwelijks hebben verdiept. Bovendien kunnen we ons van op straat geen enkele actie herinneren waardoor jullie ons enig idee zouden hebben gegeven waar jullie heen willen. Desondanks geven jullie ons de indruk de plaats te willen innemen van de historische FAI.

Vraag: Hoeveel mensen van de Autonome Groepen zitten momenteel in de gevangenis?

Antwoord: Rond de dertig.

Vraag: Vereenzelvigen jullie je met enige beweging in een ander land?

Antwoord: Wij vereenzelvigen ons met de autonome beweging, in concreto met die in Frankrijk, Italië, Duitsland... De Autonome Groepen zijn niet een nationalistische, maar een internationalistische beweging; kortom, het is de praktijk die ons met andere groepen en organisaties verenigt.

Vraag: Hoe denken jullie dat de strijd voor de gevangenen op dit moment moet worden gevoerd?

Antwoord: Wij hebben al vaker gezegd dat wij niet gesteld zijn op economische solidariteit: dat men ons kleren, eten en dergelijke stuurt. Solidariteit betekent voor ons actie. Met steun aan de gevangenen bedoelen wij acties voor hun bevrijding, evenals een globale aanval op het kapitalistische systeem.

Vraag: Heeft de CNT jullie gesteund?

Antwoord: Onmiddellijk na onze arrestatie en in de eerste maanden hebben enkelen onder ons steeds economische hulp gekregen van de CNT; nu nog worden ons door sommige bonden sporadisch cheques gestuurd, zoals bijvoorbeeld door de bond van de chemische industrie in Barcelona. Maar in tegenstelling hiermee – zo moeten wij hier onmiddellijk aan toevoegen –

heeft ook de CNT zich ingespannen om manifestaties en bijeenkomsten die bedoeld waren om ons te steunen, te boycotten, onder andere in Manlleu in 1978.

Vraag: Hebben jullie enige steun ondervonden van andere organisaties?

Antwoord: Sommigen van de Vereniging van Families en Vrienden van de Politieke Gevangenen in Barcelona en, in het begin van onze gevangenschap, van mevrouw "J".

Vraag: Wat vinden jullie van de huidige jeugd?

Antwoord: De jeugd van tegenwoordig biedt nieuwe aspecten die de aandacht verdienen. Hele sectoren van de jeugd weigeren zowel de rol van uitbuiter als die van uitgebuite of bemiddelaar te vervullen in het zogeheten bedrijfsleven; kortom, zij weigeren loonarbeid.

Het huidige kapitalisme kan zich de luxe veroorloven bepaalde sectoren van de jeugd buiten het produktiesysteem te houden, maar niet buiten het consumptiesysteem. Dit marginaliseren van de kant van het kapitaal werpt een helder licht op de natuur ervan en heeft in genoemde sectoren van de jeugd algemene afkeer en een revolutionair bewustzijn gewekt. De rechtstreekse aanschaf van kleren, eten, boeken en dergelijke is bij de jeugd een algemene praktijk geworden om aan zijn dagelijkse behoeften te voldoen. Zo nemen de jongeren een miniem deel terug van alles wat ons door het kapitaal ontstolen wordt.

Vraag: Wat is jullie mening over drugs?

Antwoord: Dat zij prima zijn. Wij hechten echter niet voldoende belang aan zulke dingen om er akkoorden over te sluiten op het niveau van de organisatie. In ieder geval menen wij dat het probleem op het terrein ligt van het hoe en waarom van hun gebruik.

Vraag: Wat zijn jullie opvattingen over het dagelijkse leven op straat?

Antwoord: Nou, afgezien van het feit dat we er meer plezier hebben dan hier binnen, is het zo dat het dagelijkse leven je maatschappelijke positie bepaalt. Voor ons betekent gewapende strijd dat men strijd voert tegen een maatschappij die ons niet in staat stelt ons te ontplooien als volledige individuen.

Vraag: Is het plegen van overvallen voor jullie een middel van bestaan?

Antwoord: De coördinatie van groepen heeft bij het plannen van een concrete actie óf het verbinden van meerdere acties bepaalde economische middelen nodig om ze te kunnen verwezenlijken; het spreekt dus vanzelf dat die groepen zich zulke middelen dienen te verschaffen. Nu hebben wij er geen enkel bezwaar tegen om, als dat nodig is, onteigeningen te plegen ter bestrijding van onze kosten van levensonderhoud. Maar afgezien daarvan leven wij als groep niet van onteigeningen, want sommigen onder ons werken wel en anderen weer niet; met andere woorden, ieder richt zijn leven in zoals hij kan en zoals hem dat het beste uitkomt.

Het moet duidelijk zijn dat dit niet het enige is waarmee wij ons bezighouden, hoewel onze activiteiten op dit gebied hebben gelegen. Er zijn er bij die wij om voor de hand liggende redenen liever niet onthullen; zelfs zijn er acties van ons door de GRAPO of de FRAP opgeëist, en hebben zij zich ervoor laten veroordelen – zij zullen er wel hun redenen voor hebben.

Vraag: Volgen jullie de voorbereidingen voor het komende CNT-congres enigszins?

Antwoord: Ja, wij hebben er iets over gelezen, maar erg goed zijn we niet op de hoogte. We weten alleen zo ongeveer wat op de agenda staat.

Vraag: Wat denken jullie dat er, gezien deze agenda, uit voortvloeit?

Antwoord: Volgens onze eerste indrukken wordt het een "wild" congres vanwege de grillige mengelmoes van thema's; wij denken dat er veel tijd voor nodig is als men over al deze onderwerpen ernstig van gedachten wil wisselen. Het meest opvallend vinden we echter dat er geen sprake is van enige grondige kritiek op het optreden van de CNT tijdens de Spaanse Revolutie, van een zelfkritiek op haar ideologische posities en organisatorische structuur, waardoor zoveel persoonlijke misstappen konden worden begaan.

Wat wij duidelijk willen stellen – hoewel dit nu niet ter sprake komt – is dat wij wel tegen vakbonden en partijen zijn, maar daarmee niet bedoelen ertegen te zijn dat er in fabrieken of werkplaatsen wordt ingegrepen. Wij bedoelen, met andere woorden, dat wij het verkeerd vinden als dit gebeurt vanuit arbeideristische posities; maar wij vinden het juist dat de arbeiders bijeenkomen en zich organiseren in vergaderingen om er over hun strijd te beslissen. Wat ons niet langer aanstaat is de geïnstitutionaliseerde vakbondspraktijk.

Vraag: Denken jullie niet dat het uiteindelijk de arbeiders zelf zijn die zich moeten bevrijden, en geen andere sociale klasse?

Antwoord: Uiteraard. Hoewel sommigen van ons geen loonarbeid verrichten, beschouwen we onszelf als een integrerend deel van het proletariaat. Zo we al niet worden uitgebuit in een fa-

briek, dan worden we wel onderdrukt in onze maatschappelijke relaties, die aan macht en geld zijn onderworpen. Ons begrip van een proletariër behelst iedereen wie zijn produktiemiddelen door het kapitaal zijn ontnomen.

Vraag: Zijn jullie van mening dat de revolutie op dit moment levensvatbaar is, vooral gezien de macrostructuur van het kapitaal, de communicatiemiddelen, enzovoort?

Antwoord: Wij menen dat de beweging van Mei '68 in Frankrijk duidelijk heeft laten zien dat de voorwaarden voor een sociale revolutie reeds werkelijk aanwezig zijn, met de meeste mogelijkheden in landen waar het kapitalisme het verst gevorderd is.

Vraag: Ik geloof dat er iets tegenstrijdigs is in wat je zegt, aangezien overontwikkelde landen als de Verenigde Staten op dit moment verder dan ooit verwijderd zijn van een revolutie, in mijn ogen althans; wat vinden jullie?

Antwoord: Niemand van ons kent de Verenigde Staten, maar wij kennen wel landen als Italië, Frankrijk, enzovoort, en wij menen dat er voorwaarden voor een revolutie zijn te zien.

Vraag: Beschouwen jullie Mei '68 niet als een mislukking, in die zin dat het op niets concreets is uitgelopen en er van de mogelijke veroveringen niets is overgebleven?

Antwoord: Wij beschouwen Mei '68 helemaal niet als een mislukking, maar eerder als een weerspiegeling van de mogelijkheden voor de revolutie in een ontwikkeld land. Het betekende eveneens een breuk met traditioneel links, dat het kader vormt voor de inkapseling en kapitalisering van de proletarische opstand en dat zich bij die gelegenheid heeft ontpopt als een aan het kapitalisme inherent mechanisme.

Wat wij wel negatief vinden bij de revolutionairen van de Franse Mei, is dat zij zich niet voldoende rekenschap hebben gegeven van het feit dat zowel partijen als vakbonden integrerende elementen zijn van het kapitaal. De partijen en vakbonden vormen de linker- en extreem linkervleugel van het kapitaal. Hun programma's zijn zuiver kapitalistische programma's; zij willen alleen het beheer van het kapitaal verbeteren, zij verwerpen het niet. Alleen de situationisten hebben deze kwestie toentertijd theoretisch gesteld. De Franse Mei was een kiem en niet de dood van de huidige revolutie.

Vraag: Jullie beweren dus dat jullie de revolutie zelf maken, en nu...?

Antwoord: Maar natuurlijk, wij zijn bepaald niet irrationeel; wij maken tenminste een analyse van het milieu waarin wij ons bewegen en van de krachten die erin meespelen, om dienovereenkomstig en vastberaden te kunnen handelen. Wij zijn van mening dat men door de vijand te analyseren zijn bondgenoten ontdekt.

Vraag: Jullie zijn het dus eens met de uitspraak van Bakoenin: "De vrijheid van de anderen is de voorwaarde voor mijn eigen vrijheid"?

Antwoord: Uiteraard, zoals je zegt!

Vraag: Denken jullie dat je met jullie structuur de omwenteling teweeg kunt brengen van de kapitalistische maatschappelijke orde en van haar grondslagen?

Antwoord: Ja. Wij herhalen echter dat de coördinatie van Autonome Groepen op touw is gezet voor de organisatie van concrete taken, en in zekere zin als enig middel dat ons naar de revolutie leidt.

Aangezien de coördinatie van Autonome Groepen geen traditionele organisatie is, houden wij ons gereed om in concrete situaties die anders zijn dan de huidige, de vorm van onze organisatie te herzien.

Vraag: Geloven jullie op dit moment in geen andere organisatie dan die van de Autonome Groepen?

Antwoord: In de eerste plaats pretenderen wij niet de enige revolutionairen te zijn. Wij geloven dat het in feite mogelijk is het met een organisatie theoretisch oneens te zijn en tegelijk volledig in te stemmen met haar praktijk; dat is allemaal zeer betrekkelijk. Wij denken ook dat een organisatie, naargelang de middelen die ze gebruikt, het ene of het andere doel bereikt.

Vraag: Denken jullie de gevangenis uit te komen dankzij een pre-revolutionaire situatie, dankzij een amnestie, of denken jullie er voorlopig niet uit te komen, gezien de zware straffen die door de openbare aanklager worden geëist? Geloven jullie trouwens dat op dit moment een revolutie mogelijk is?

Antwoord: Op de eerste vraag kunnen wij slechts antwoorden dat wij niet proberen de toekomst te voorspellen, maar haar te veranderen. Wat de tweede vraag betreft, wat wil zeggen "op dit moment"? Binnen tien, vijftien jaar? Dan zeggen wij ja, en hoe eerder hoe beter. Wij zijn van mening dat de objectieve voorwaarden voor een revolutie reeds aanwezig zijn, alleen de subjectieve ontbreken nog.

Vraag: Goed, maar denken jullie dat een revolutie op nationaal vlak mogelijk is?

Antwoord: Nee, niet onvoorwaardelijk; wij denken dat minstens de helft van Europa mee moet doen als wij een kans willen hebben dat zij zich over de wereld verspreidt, dat zij niet eindigt

als in Rusland, in China, in Algerije, in Cuba, enzovoort.

Vraag: Om terug te komen op de amnestie: denken jullie dat er, vooral nu er sprake is van amnestie voor de Baskische gevangenen, strijd kan worden verwacht in de gevangenissen?

Antwoord: Ja, wij zien de mogelijkheid van een strijd voor amnestie binnen de gevangenissen; maar dan een strijd die samenvalt met de algemene strijd op straat; men heeft ons immers bewezen dat men ons afzonderlijk, zodra men wil, het zwijgen kan opleggen.

Als er overigens een amnestie komt en de huidige repressie blijft bestaan, zullen de gevangenissen weer snel vol zijn, en zeer waarschijnlijk voor een deel ook door ons. Zo'n amnestie blijft dus puur bedrog.

Vraag: Beschouwen jullie jezelf als politieke gevangenen?

Antwoord: Nee, wij beschouwen onszelf als gevangenen van het systeem.

Vraag: Wat vinden jullie van de gewone gevangenen?

Antwoord: Zij die gewone of "sociale" gevangenen worden genoemd, zijn dat geworden door de irrationaliteit en het tegennatuurlijke karakter van het kapitalistische systeem. Het is geen toeval dat zij voor het merendeel uit het proletariaat voortkomen. Zij hebben een ontsnappingspoging gewaagd uit de ellende waartoe zij waren veroordeeld door het kapitaal zoals het is, zonder rekening te houden met de maatschappelijke en produktieverhoudingen. Sommige zijn door de strijd in de gevangenissen tot een revolutionair bewustzijn gekomen. Wij hebben zowel positieve als negatieve ervaringen met hen gehad, trouwens net als met degenen die zich politieke gevangenen noemen.

Wij denken dat zij dezelfde revolutionaire mogelijkheden hebben als een arbeider; en zoals ook voor een arbeider geldt, hangt alles af van wat zij ermee doen.

Vraag: Wat vinden jullie van gevangenen die zitten vanwege hun pogingen tot vereenzelviging met een kapitalistische rol?

Antwoord: Wij verwerpen de gevangenis, zelfs voor een bourgeois; zij heeft slechts betekenis binnen het kapitalistische systeem. Naar onze mening zal in een communistisch systeem elk antisociaal gedrag moeten worden bediscussieerd door alle leden van de betrokken gemeenschap, en voor ieder concreet geval zal een aparte oplossing moeten worden gevonden.

De gevangenis, dat is bewezen, geeft geen enkel positief resultaat; zij bestaat slechts in de mate waarin het kapitalistische systeem niet in staat is zijn eigen tegenstellingen op te lossen.

Vraag: De fascisten die in Ciudad Real zijn opgesloten inbe-

grepen?

Antwoord: Wij herhalen dat ieder concreet geval moet worden bestudeerd en opgelost door de gemeenschap. Wat het bijzondere geval van de fascisten in Ciudad Real betreft, denken wij dat we ze een kogel door de kop zouden jagen; en laat ze naar de maan lopen.

Vraag: Hebben jullie nog iets toe te voegen aan dit interview?

Antwoord: Jazeker, wij hebben nog veel te zeggen, maar we zullen een volgende gelegenheid afwachten om jullie niet te veel te vermoeien.

(oktober 1979)

Aanvullende noot

Het is wellicht niet overbodig enig commentaar te leveren bij dit interview voor het geval het gepubliceerd wordt, om het wat begrijpelijker te maken voor degenen die de huidige omstandigheden in de Spaanse staat niet zo grondig kennen als men zou wensen.

Allereerst dient opgemerkt dat dit interview ons in de gevangenis van Segovia met grote haast werd afgenomen; het zou onmiddellijk verschijnen. Dat wil zeggen dat het een maand voor het Vijfde Congres van de CNT plaatsvond, zonder van tevoren te zijn aangekondigd, met bijzonder weinig discussie en met nog minder grondigheid. Het schijnt dat er enig belang mee gediend was het zo te doen. In het gunstigste geval hadden ze werkelijk haast...

Het interview werd gehouden in een van de cellen van de eerste galerij tussen verschillende leden van de FIGA en vier van ons. We vielen werkelijk van de ene verbazing in de andere. De vragen die men ons stelde waren echt te "maf". Wij wisten niet of zij ons nu voor de gek hielden of dat de onwetendheid en kortzichtigheid die zij tentoonspreidden oprecht waren. We zijn er overigens slechts ten dele in geslaagd de bedoelingen van de interviewers te doorbreken, die ons uitsluitend wilden laten praten over het anarchisme, de CNT en de FAI.

Sommige vragen zijn betekenisvol genoeg; zij raken ten volle de traditionele anarchistische moraal van de basis van de CNT: "Wat denken jullie over drugs?", "Leven jullie van overvallen?" Zonder overdreven achterdocht zou iedereen hieruit concluderen dat men ons heeft willen afschilderen als "pure gangsters" en "drugverslaafden" in de ogen van de anarchistische moraal, die als het over zulke onderwerpen gaat traditioneel puriteins is. Zo willen wij, die in bepaalde omstandigheden argwaan gaan koesteren – en dit is zo'n gelegenheid – hieraan toevoegen dat de traditionele anarchistische moraal, op dit punt evenals op vele andere, niet zozeer overdreven puriteins is als wel buitengewoon autoritair en reactionair.

Wij hadden verwacht dat men vragen zou stellen over onze acties en de voorbereiding ervan, over onze opvatting van de strijd, over de herstructurering van het internationale kapitalisme, enzovoort; met andere woorden over de problemen en onbekenden waar we nu mee zitten, over de huidige problematiek van de werkelijke communistische beweging. Maar er werden ons integendeel vrijwel uitsluitend vragen gesteld over het lijk van het anarchisme, zonder enig globaal inzicht. Buiten het feit dat deze lieden gevangenen zijn van de Spaanse staat, zijn zij dat ook nog van hun anarchistische ideologie.

Wij moeten toegeven dat wij, gezien onze mogelijkheden, het interview geen andere wending hebben kunnen geven. Het bood ons de gelegenheid enigszins nader kennis te maken met deze leden van de FIGA, die nog maar kort in de gevangenis van Segovia zaten en die wij nauwelijks kenden.

Het was de bedoeling dat dit interview zou worden gepubliceerd in *Nosotros*, orgaan van de FIGA, een specifiek anarchistische organisatie binnen de CNT, zogenaamd in navolging van de FAI uit de periode 1927-1937. Vooral willen zij doorgaan voor de Durruti's, Ascaso's, enzovoort van onze tijd, zonder enige rekening te houden met de gewijzigde omstandigheden of met de in het verleden opgedane ervaring en zonder ooit iets subversiefs te hebben ondernomen. In plaats van navolgers zijn zij een slechte karikatuur, een handvol spectaculaire clowns. Hun territorium is uiteraard Spanje en Portugal. Dat zij de intentie hebben martelaren te maken en hen uit te buiten is beschamend, en dat doen ze. Ze lazen enige biografieën van Durruti om vervolgens te gaan trippen... een echte hallucinatie dus.

De werkelijkheid is dat zij dit interview niet hebben gepubliceerd. Aangezien zij hiervoor geen enkele reden hebben opgegeven, kunnen wij onze fantasie hierover de vrije loop laten, hoewel

wij daar niet zo ver in hoeven te gaan. Wellicht bevat het interview niet de voorwaarden om ons voor te stellen als "onverantwoordelijke gekken", "pure gangster" of "junkies", en laat het daarentegen teveel de zwakheid zien van de argumenten (?) van deze anarchisten, en van hun ideologie.

Drink enige glazen op onze gezondheid!

OVER DE ERAT (REVOLUTIONAIR LEGER TOT STEUN AAN DE ARBEIDERS)

SEAT is een filiaal van FIAT. Maar de kameraden van de ERAT denken dat de Spaanse staat er een meerderheidsaandeel van 51% heeft, wat echter geverifieerd zou moeten worden.

De SEAT-fabrieken in Barcelona hebben ongeveer 30.000 man personeel, dat als volgt kan worden onderverdeeld: 20.000 arbeiders, 7 à 8.000 man kader en 2 à 3.000 kantoorarbeiders.

Weinig research-afdelingen dus, daar de meeste ontwerpen worden uitgewerkt door het moederbedrijf. Wij hebben geen documenten bij de hand en kunnen bijgevolg niets zeggen over het kapitaal dat deze 30.000 personen doen circuleren, maar ongetwijfeld is dat tamelijk kolossaal.

Uiteraard veroorzaakt ieder conflict bij SEAT repercussies in massa's bedrijven die van SEAT afhankelijk zijn, en raakt het bijgevolg een van de zenuwen van de Spaanse economie.

Alle kameraden van de ERAT werken al jaren bij SEAT en hebben vaak een niet te verwaarlozen rol gespeeld bij de verschillende conflicten die er zich hebben voorgedaan. We hebben er met hen over gepraat en kunnen ze als volgt samenvatten:

1968: Er zijn Comisiones Obreras, maar ze zijn weinig talrijk. Als de directie het bedrijf wil herstructureren gaan de arbeiders spontaan in staking. Zij willen niet dat teams worden ontbonden, omdat de mensen elkaar goed kennen en omdat daardoor de mogelijkheden om zich tegen het helse tempo te verzetten worden beperkt. De Comisiones Obreras steunen de stakingen; gebrek aan voorbereiding en repressie doen de staking echter volledig mislukken. De herstructurering gaat door, maar niet zonder verzet in bepaalde sectoren. Er vallen vele ontslagen.

1971: Tijdens het beruchte proces van Burgos vindt er een staking plaats van vier uur. De Comisiones Obreras zijn sterker geworden, maar zij zijn in een tendensstrijd verwikkeld.

Bij de vernieuwing van de arbeidsovereenkomst wordt er een bijeenkomst georganiseerd om tegen de werkloosheid te protesteren. Zij wordt door de politie met geweld uiteengedreven; de volgende dag is er een algemene staking. Twee weken lang houden de arbeiders de fabriek bezet. De Policía Armada (de "grijzen") die hen moet verdrijven, wordt teruggedrongen. Bij de

schermutselingen valt onder de arbeiders een dode: Antonio Ruis Villalba, die door meerdere kogels getroffen wordt; er zijn ook vele gewonden. Tijdens de staking organiseren de arbeiders bijeenkomsten in de bergen om de smerissen te ontwijken, maar er wordt geklikt en midden in de bergen vinden vechtpartijen plaats. Ten slotte bereiken de arbeiders dat talrijke toeleveringsbedrijven in SEAT worden geïntegreerd (dit bracht veel verdeling teweeg).

1973: De directie wil de verhoging van de sociale verzekeringspremie verhalen op het loon van de arbeiders. Er breekt een algehele staking uit. Vergaderingen worden belegd in de bergen, want de fabrieken zijn gesloten en bewaakt door smerissen. Na twee weken hervatten de arbeiders het werk. Zij hebben verloren, en natuurlijk vallen vele ontslagen.

Eind 1974-begin 1975: Zeer harde staking ter gelegenheid van de vernieuwing van de arbeidsovereenkomst. Onmiddellijk wordt door de bazen een uitsluiting van tien dagen afgekondigd. De arbeiders gaan na twee weken weer aan het werk. Daarna volgt weer een algemene staking van twee weken.

De arbeiders houden hun vergaderingen in het hart van Barcelona, op de Plaza de Cataluña. Iedere dag zijn er demonstraties, de repressie is hevig. Er vallen vijfhonderd ontslagen. De toenmalige gouverneur van Barcelona, Martín Villa, lanceert een oproep aan de bedrijven geen ontslagenen in dienst te nemen. De staking mislukt. Wat de ervaring van de arbeiders in de strijd betreft, vallen echter enige belangrijke feiten te melden.

Houding van de Comisiones Obreras: Zij hebben alles gedaan om de arbeiders te demobiliseren; zelfs hebben zij een akkoord gesloten met de directie dat hun militanten niet zouden worden ontslagen of weer in dienst zouden worden genomen en dat zij zitting zouden hebben in de administratieve raad. De Comisiones Obreras verveelvoudigen hun persoonlijke bezoeken om de arbeiders te ontmoedigen ("Wij zullen alles verliezen", enzovoort). Als de staking voorbij is, schrikken zij er niet voor terug te verkondigen dat men gemakkelijker bij SEAT wordt aangenomen als men een lidmaatschapskaart van de Comisiones Obreras kan laten zien.

Sabotage: Drie dagen nadat het werk is hervat, ontploft een bom in de auto van een bedrijfsleider van SEAT. Een actie die de houding van het kaderpersoneel aanzienlijk "verzacht" heeft.

Verkiezing van de eerste arbeidersafgevaardigden: Toen de arbeiders merkten dat de Comisiones Obreras hen niet werkelijk vertegenwoordigden, hebben zij in algemene vergaderingen per

werkplaats twee afgevaardigden gekozen om de onderhandelingen te leiden, afgevaardigden die op ieder moment konden worden teruggeroepen. In totaal waren dat vierentwintig afgevaardigden; hun representativiteit is echter nooit door de directie erkend.

Tegelijkertijd hebben de arbeiders heftige kritiek geleverd op het kader van de verticale vakbonden om hen tot aftreden te dwingen (de Comisiones zitten in de verticale bonden).

Hoe in werkplaats nr. 5 de werkzaamheden zijn hervat op 15 januari 1975: Er werken 1.600 arbeiders in twee ploegen (twee maal 800). Werkhervatting om 6 uur 's morgens. Tussen twee rijen smerissen, met hun stenguns in de aanslag, moeten de arbeiders één voor één naar binnen. De hele fabriek is omsingeld door smerissen en stillen.

De arbeiders gaan naar de kleedkamers en wachten daar tot ze met een paar honderd zijn. Een ingenieur komt met ze praten (hij staat bekend als verantwoordelijk voor 85 ontslagen); hij stelt een gesprek voor met de directie. Een afvaardiging van negen arbeiders gaat onderhandelen.

In het kantoor zijn aanwezig: de bazen Martín Benito, Romero en Esteban, smerissen in burger en gewapende bewakers van het bedrijf. Het enige wat de negen afgevaardigden te horen krijgen is: "Als jullie binnen een kwartier niet weer aan het werk zijn, worden jullie alle negen op straat gezet en volgt onmiddellijk ontslag." Een arbeider antwoordt: "Als wij op straat staan, is jullie graf gedolven." Vier arbeiders gaan terug naar hun kameraden om dit uit te leggen, terwijl de overige vijf in gijzeling worden gehouden. Aangezien vele andere werkplaatsen al weer aan het werk zijn, besluit men hetzelfde te doen.

Er heerst na deze staking een klimaat van angst en teleurstelling, wat de strijdvaardigheid van de arbeiders erg verzwakt. Men zal tot medio 1976 moeten wachten voordat er verbetering komt in de situatie. Dan is Franco dood en zet de "democratisering" haar eerste passen.

1976: De CCOO en de USO zitten nog steeds in de verticale bonden. De posities van de CCOO worden fel aangevallen door de CSUT en de CNT.

Veel discussies, maar geen spoor van efficiënte strijd. De problemen wat betreft hygiëne, tempo, veiligheid, worden ernstiger. In werkplaats nr. 5 wordt voor het eerst een afvaardiging gekozen van één afgevaardigde voor dertig personen.

Tegenover deze ontwikkeling van de situatie, die hun dreigt te ontsnappen, weten de CCOO en de UGT de verkiezingen te manipuleren en het zo te regelen dat hun militanten gekozen worden.

Werkplaats nr. 5 geeft nog steeds blijk van grote strijdlust: de arbeiders verlagen er spontaan het tempo en onderbreken het werk om te vergaderen. Uit solidariteit met wat in het Baskenland gebeurt (de uitzonderingstoestand), wordt een algemene staking van vier uur gehouden, waardoor de hele fabriek getroffen wordt.

1977: De strijdvaardigheid van de arbeiders is fors gestegen. In het begin van het jaar worden verscheidene vergaderingen gehouden waarbij het hele bedrijf betrokken is. De rivaliteit tussen de vakbonden laait hoog op, er zijn voortdurend rellen en af en toe vallen er klappen. Men gaat geen contributie meer betalen en vaak worden lidmaatschapskaarten verscheurd (vooral die van de CCOO).

Kleine stakingen breken uit en worden systematisch gesaboteerd door de CCOO en de PSUC, die tot een akkoord zijn gekomen met de directie: alle ontslagen militanten van de afgelopen twintig jaar worden opnieuw aangenomen in ruil voor "sociale vrede" in de fabriek.

Juni 1977: Voor het eerst wordt een fabrieksraad gekozen voor de gehele SEAT, bestaande uit 287 afgevaardigden (één afgevaardigde voor ongeveer honderd personen), die per werkplaats gekozen zijn en op ieder moment kunnen worden afgezet.

Organisatieschema:

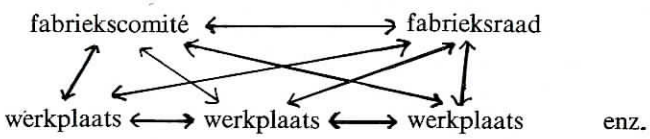

Fabriekscomité: 22 leden, gekozen door de basis in de werkplaatsen, ieder moment afzetbaar. Belast met de onderhandelingen met de directie.

Fabrieksraad: 287 afgevaardigden, gekozen onder dezelfde voorwaarden als het Comité. De functie ervan is de coördinatie van acties, eisen, voorstellen en problemen die binnen het bedrijf naar voren komen.

Vergaderingen van werkplaats of kantoor: Het aantal afgevaardigden varieert naargelang het aantal arbeiders in iedere sector. Belast met de interne problemen van de sector. Zelfde wijze van verkiezing en van afzetbaarheid.

Men dient goed te begrijpen dat bij deze structuur het aantal arbeiders dat eraan deelneemt bijzonder belangrijk is, want op ieder niveau worden andere mensen benoemd.

Bijna elke dag zijn er vergaderingen tijdens de schafttijd (20 minuten), die zonodig overschreden wordt. Alle afgevaardigden zijn slechts woordvoerders.

1978: Op dit moment werkt het systeem prima. Het wordt alleen gesteund door de CNT. Alle andere vakbonden willen het schipbreuk doen lijden. De directie ziet zich echter gedwongen met het fabriekscomité in discussie te gaan. De vakbondsverkiezingen bij SEAT zijn momenteel in voorbereiding en de zaak van de gewapende groep ERAT legt een groot gewicht in de schaal.

Laten we, voor we gaan uitleggen wat de groep ERAT is en wil, een schema opzetten van de vakbondskrachten binnen SEAT:

CCOO	11.000 leden	officiële vakbondscijfers
UGT	10.000	
CSUT	3.000	
CNT	2.000	
USO	300	

Andere vakbonden, SU, SOC, AOA: enkele militanten.

Maar pas op! Deze cijfers zijn bedrieglijk. Volgens de kameraden van de ERAT is de CNT de enige vakbond die werkelijk functioneert. De andere hebben reusachtige wervingscampagnes gehouden; men heeft zijn lidmaatschapskaart, maar dat is alles. De bureaucraten nemen alles op zich. Bovendien staan er nog veel arbeiders ingeschreven die hun lidmaatschapskaart hebben verscheurd, van vakbond zijn veranderd of geen contributie meer betalen. Het systematische "opblazen" door sommige vakbonden van hun aanhang is hierbij buiten beschouwing gelaten. Niet iedereen is lid van de vakbond bij SEAT.

Ejército Revolucionario de Ayuda a los Trabajadores (ERAT)

Tussen 16 en 20 april 1978 arresteert de DGS (staatsveiligheidsdienst) tien personen die ervan worden verdacht te hebben meegedaan aan verschillende overvallen. Men vindt wapens en explosieven. Zes van hen werken bij SEAT. De zaak neemt een duidelijke politieke wending en doet veel stof opwaaien.

Op dit moment zijn vijf van hen weer vrijgelaten. De overige

vijf bevestigen dat zij deel uitmaken van de gewapende groep ERAT, bedoeld om fondsen bijeen te brengen voor de arbeiders, in het bijzonder voor die van SEAT.

Op 21 april 1978 demonstreren arbeiders van SEAT hun solidariteit met de gearresteerden voor de poorten van de Modelgevangenis. Bij SEAT gaan de zaken nu snel. De reformistische vakbonden proberen de kameraden van de ERAT te laten doorgaan voor "terroristen" en insinueren dat dit voor de hele Fabrieksraad zou gelden. De CCOO en de UGT drijven het zelfs zo ver dat zij ontbinding eisen van de Raad en van de "arbeidersvergaderingen". Ze hebben zelfs drieduizend handtekeningen verzameld van werklozen die verklaren nooit geld van de ERAT te hebben gehad! (Wat zegt dat, gezien het aantal werklozen?)

De Fabrieksraad blijft bij zijn onvoorwaardelijke steun aan de gevangenen, evenals de CNT. Door dit alles komt een debat op gang over het concept van de revolutionaire strijd. Gewapende strijd of niet, enzovoort. De arbeiders van SEAT zijn wat de oplossing van dit probleem betreft duidelijk in de goede richting.

De structuur van de Fabrieksraad van SEAT vormt een werkelijke vertegenwoordiging van het personeel. Wij hebben aan de kameraden van de ERAT gevraagd wat hun directe motieven waren om tot de gewapende strijd over te gaan. Hoewel we wel meer zouden willen weten, zullen we toch trachten zo getrouw mogelijk weer te geven wat ze ons hebben verteld:

"Allemaal zijn we afkomstig uit gauchistische groepen (FAC, FRAP, PCI, enzovoort), die we hebben verlaten, omdat hun opvattingen over de voorhoede niet overeenkwamen met de werkelijkheid van de strijd hier. De arbeiders hebben laten zien dat zij in staat zijn zichzelf te organiseren, buiten iedere politieke of syndicalistische sector om. We hadden genoeg van de steriele debatten tussen de verschillende organisaties, terwijl de behoeften van de strijd voor de hand lagen.

"Iedere dag, maar vooral op de dagen dat het loon werd uitbetaald, kwamen vrouwen van werklozen of stakers uit andere bedrijven bij ons om solidariteit vragen. Wij deden natuurlijk wat we konden, maar wij verdienden met ons werk net genoeg om van te leven en hadden zelfs vaak schulden bij SEAT.

"Toen zijn we tot de slotsom gekomen dat het welletjes was, dat we iets moesten doen. De opzet van onze groep stoelde op de volgende twee criteria: verwerping van het politiek geruzie en behoefte aan geld.

"Het eerste waartoe we besloten, zeven of acht maanden terug, was dat iedereen zijn eigen persoonlijke neigingen buiten

beschouwing zou laten en dat de groep zou opereren naargelang de behoeften van de strijd en van de arbeiders.

"Er zijn inderdaad bankovervallen gepleegd. Wij zeggen niet dat wij (die zijn gearresteerd) dat hebben gedaan, maar het is gebeurd. Het geld dat we konden bemachtigen is geheel ter beschikking gesteld van de arbeiders en werklozen, afhankelijk van wat nodig en mogelijk was. Wij achten zulke onteigeningen noodzakelijk. Wij denken ook dat de gewapende strijd hierbij niet moet blijven stilstaan. Het is slechts een aspect ervan.

"De arbeiders moeten zich volledig inzetten en zich gereedmaken voor de komende strijd. Dat wil zeggen dat zij voorbereidingen dienen te treffen voor eventuele sabotages om de bazen te 'helpen' onderhandelen; zij moeten voorzieningen treffen voor het vormen van zelfverdedigingsgroepen, voor het geval dat militanten persoonlijk worden bedreigd. En dat komt meer en meer voor.

"Wij hebben ons er dus niet toe beperkt zelf tot actie over te gaan, wij hebben onze opvattingen over de strijd ook proberen duidelijk te maken aan de arbeiders. En dat deden we in de vergaderingen. Als de arbeiders het ergens niet mee eens waren, konden ze dat ook duidelijk maken en ons tegenspreken.

"Wij kunnen wel stellen dat de reeks sabotages die gepleegd zijn, aangetoond heeft dat we niet de enigen zijn die er zo over denken, en er naar handelen.

"Enkele voorbeelden van sabotage door de arbeiders:

"De watertoevoer afsluiten, zodat de electroden van de electrische soldeermachines doorbranden en bijgevolg de hele montageband wordt stilgelegd.

"De electrische leiding doorknippen in de ondergrondse installaties, zodat de hele werkplaats urenlang wordt lamgelegd.

"Met schroevedraaiers montagebanden blokkeren.

"Kortsluiting veroorzaken in terminals, zodat het werk voor de hele dag ontregeld is.

"Zulke acties worden ondernomen als de arbeiders schoon genoeg hebben van het tempo of als zij rustig willen vergaderen.

"Sigarenaanstekers in auto's die voor de export zijn bestemd, beschilderen met revolutionaire kleuren.

"Teksten kalken op muren of auto's en stickers plakken aan de binnenkant.

"Dat zijn middelen waarmee je laat zien dat er mensen zijn die zich niet neerleggen bij de uitbuiting.

"Directe aanvallen op chefs (dingen gooien of een flink pak slaag uitdelen) of op ingenieurs die bijzonder repressief optreden.

"Bomalarm in directiekantoren.

"Suiker in bezinetanks.

"Plannen ontvreemden en vernietigen.

"Zulke acties komen het meest voor in of vlak na een periode van strijd om de woede en het verzet tegen onze omstandigheden uit te drukken. Maar samen hebben wij ook geleerd hoe je molotovcocktails moet maken, en er zijn zelfverdedigingsgroepen georganiseerd om onze demonstraties te beschermen tegen de aanvallen van de politie.

"Wij hebben er eveneens naar gestreefd de solidariteit te winnen van kameraden uit andere bedrijven. Wij hebben hun onze strijd uiteengezet en die van hen gesteund. We hebben zelfs een keer een electriciteitspaal omvergehaald, zodat een bepaald bedrijf twee dagen zonder stroom kwam te zitten (in de streek van Vallés); we hebben ook een keer de waterleiding gesaboteerd die naar de villa liep van een kapitalist.

"Zulke acties worden over het algemeen, ondanks de kapitalistische propaganda, goed begrepen door de arbeiders, omdat zij direct verband houden met hun strijd.

"Waar wij, en vele arbeiders met ons, tegen in opstand komen, is dat onze eisen worden verdraaid in de richting van politieke doeleinden, zoals bijvoorbeeld het Pact van Moncloa.

"Telkens wordt herhaald dat we ons verantwoordelijk dienen te gedragen, dat we geacht worden rekening te houden met de algemene belangen van de maatschappij, en om zulke voorwendsels zouden wij onze strijd moeten afremmen, de buikriem aanhalen.

"Telkens komt men met een programma van eisen dat door de vakbonden is uitgewerkt en bedoeld om de kool en de geit te sparen; en in feite komen ze uitsluitend de bazen goed uit.

"Telkens hebben diezelfde vakbonden of partijen de pretentie het beter te weten dan wij wat goed voor ons is; en uiteraard zijn zij de enigen die in aanmerking komen om onderhandelingen te voeren!

"Vakbonden en partijen zijn in feite slechts bemiddelaars die de conflicten tussen bazen en arbeiders trachten te regelen. Wij zijn het daar niet mee eens. De partijen en vakbonden (met uitzondering van de CNT, die ons steunt) hebben van de hun geboden gelegenheid gebruik gemaakt (wij vragen ons af of het wel helemaal toevallig was dat de politie ons op dit cruciale moment heeft ontdekt) om te trachten onze strijdmethoden in diskrediet te brengen, en vooral ook de Fabrieksraad.

"In juni aanstaande moeten vakbondsverkiezingen worden gehouden; veel bureaucraten koesteren de hoop dat deze officiële verkiezingen een eind zullen maken aan de zelforganisatie van de arbeiders. Dat zal echter niet zo gemakkelijk zijn.

"Wij zitten momenteel in de gevangenis, maar onze strijd is niet voorbij. Ten slotte zijn er bij SEAT nog duizenden kameraden die ermee doorgaan.

"Wel vragen wij ons op dit moment af of de groep ERAT in dezelfde vorm moet verder gaan. Het is mogelijk dat wij van naam veranderen en een autonome groep worden. Daar zijn we het bijna allemaal over eens. Ook noemen velen van ons zich libertair, maar dat is iets recents en het gevolg van een hele ontwikkeling. In het begin, bij de oprichting van de groep, was er maar één militant van de CNT. De anderen waren niet bij een vakbond aangesloten en hadden extreem-links reeds enige tijd verlaten.

"Waar wij zeker van zijn, is dat veel arbeiders bij SEAT er werkelijk niets voor voelen zich door wie dan ook te laten inkapselen. Onlangs hebben zij dit bewezen toen zij, om het vuile werk van de reformisten te dwarsbomen, in staking gingen voor de bevrijding van twee van ons, en om te bewerkstelligen dat de Fabrieksraad ons regelmatig mag bezoeken. De beide kameraden die niet betrokken waren bij de ERAT, zijn vrijgelaten en eens in de twee weken zien wij drie afgevaardigden van de Fabrieksraad. De staking heeft één uur geduurd."

(zonder datum)

III

INTERVIEW MET EEN GROEP BASKISCHE AUTONOMEN DOOR HET TIJDSCHRIFT *ERE*

"Wij hebben gewonnen noch verloren. Wij zijn de uitdrukking van een deel van het Baskische volk en dat blijven wij, onafhankelijk van de resultaten van de stakingsdagen. Wij leven in de marge." Dit verklaarden aan *ERE* enkele leden van een groep die er de nadruk op legden te spreken in naam van wat men de *autonome commando's* noemt, als antwoord op onze vraag over de terugslag van de staking op de plannen van hun organisatie. "De enigen die de woorden nederlaag of overwinning kunnen gebruiken zijn de partijen die een politiek voeren van allianties en pacten met de bourgeoisie; wij plaatsen onszelf niet in dat perspectief. Wat ons bepaalt, is een grondig antikapitalisme, het principe van de algemene vergadering, het afwijzen van ieder idee van elite of voorhoede en een sterk separatisme", legden ze ons uit tijdens het interview met *ERE*. Het vervolg kwam op de volgende manier tot stand:

ERE: Vorig jaar zijn uw taal, uw propaganda en in enkele gevallen uw gewapende acties voortdurend in verband gebracht met die van de ETA-militar en met haar invloedssfeer. Concreter nog, men heeft u voorgesteld als gelieerd met de Herri Batasuna. In hoeverre kan men spreken van een breuk tussen uw perspectieven en de hunne?

De Autonomen: Men kan niet van een breuk spreken aangezien wij nooit bij de Herri Batasuna hebben gezeten. Er zijn wel gebieden waarop zij onze posities dicht naderen, maar wat onze perspectieven betreft zijn de verschillen van het begin af aan zonneklaar geweest.

ERE: Wat is uw achtergrond?

De Autonomen: De oorsprong van deze organisatie van commando's kan in 1976 worden gesitueerd. In dit eerste commando zaten enkele oud-leden van het Arbeidersfront van de ETA die in de ontwikkeling naar de LAIA toe niet waren meegegaan. Bij deze groep kwamen nog een heleboel anderen, van de poli-milis, de berezis en de milis, evenals onafhankelijken. Wij zijn toen – in 1976 – op een gecoördineerde manier begonnen met een reeks gewapende acties, die wij in de toekomst zullen voortzetten.

ERE: Kan men spreken van een direct verband tussen de

scheuring in de ETA in 1974 en de huidige commando's?

De Autonomen: Nee, op geen enkele manier. Als sommige van onze leden al een weg hebben bewandeld die met deze lijn overeenkomt, is hun aantal zeer gering; bovendien zijn de commando's die nu nog bestaan – zoals wij reeds hebben gezegd – in 1976 gevormd. De autonome ervaring bestrijkt trouwens ook niet-gewapende acties, zoals acties in de fabrieken, vrouwenacties of acties tegen kerncentrales.

ERE: Zijn de autonome commando's een organisatie in de klassieke zin, zoals die in Euskadi reeds bestaan?

De Autonomen: Nee, de commando's zijn gecoördineerd, maar ieder is volkomen vrij wat betreft de keuze en de rechtvaardiging van zijn acties. Met andere woorden, er is een reeks gemeenschappelijke kenmerken, zoals bijvoorbeeld antikapitalisme, het feit dat men tegen partijen is of tegen vakbonden, maar meer niet. Ook op het individuele vlak kunnen sommigen zich binnen onze algemene basis gerust anarchist noemen, of radencommunist, of wat zij maar willen.

ERE: Bestaan er in Europa experimenten die met de uwe vergelijkbaar zijn of waardoor u in concreto bent geïnspireerd?

De Autonomen: Nee, waarmee wij willen zeggen dat wij niet de Rode Brigades van Euskadi zijn. Ja, in de zin dat we in theorie de Franse en Italiaanse experimenten kennen, maar de verschillen zijn enorm. Om te beginnen wat onze afkomst betreft: zij zijn voor het merendeel studenten, terwijl wij arbeiders zijn. Een opmerkelijk verschil. Verder zijn er nog de ideologische perspectieven.

ERE: En op Spaans nationaal niveau?

De Autonomen: In Catalonië heeft men gelijksoortige ervaringen gehad toen de GAC en de MIL ontstonden; maar op dit moment, rekening houdend met de omstandigheden, moeten wij zeggen dat onze ervaringen niet vergelijkbaar zijn. In die tijd waren de vakbonden verboden en was het erg moeilijk om in de strijd duidelijk te maken dat de vakbonden een integrerend deel waren van de machtsstructuur van het kapitalisme; daar komt nog bij dat zij hoopten door de gewapende strijd een bewustwording teweeg te brengen bij de arbeiders. Wij zijn daarentegen vertrokken vanuit een arbeidersbewustzijn en een ervaring in de strijd tegen de partijen en vakbonden in wilde algemene vergaderingen. Ten slotte is het antiparlementarisme dat wij voorstaan ouder dan onze ervaring. In elk geval, iedere revolutie heeft, ook al klinkt het banaal, haar eigen specifieke karakteristieken die men in acht dient te nemen.

ERE: Liggen uw perspectieven niet in de algemene lijn waarmee men een anarchist zou definiëren? Voelt u zich ver verwijderd van de anarchistische experimenten die het dichtst bij u staan?

De Autonomen: Wanneer dat op het persoonlijke vlak in sommige gevallen opgaat, is het, zoals wij reeds hebben gezegd, in het algemeen niet zo. Concreter gezegd: wij kunnen ons niet verwant voelen met anarchisten als die van Askatasuna die voor het alternatief van de KAS zijn en de Herri Batasuna steunen bij de parlementsverkiezingen. Ze zullen nog wel merken waar dat op uit draait. En wat onze relaties met de CNT betreft, geloven wij dat de zaak op het gebied van de praktijk nog veel en veel duidelijker ligt.

ERE: U hebt zich onderscheiden van de Herri Batasuna en nu, concreter, van de KAS. Kunt u duidelijker aangeven wat uw positie is ten opzichte van deze coalitie en dit alternatief?

De Autonomen: Nou, een deel van de leden van de commando's heeft indertijd, bij de scheuring tussen de LAIA (BAI) en LAIA (EZ), het alternatief van de KAS verworpen. Die van de LAIA (EZ) hebben, zoals men zich zal herinneren, dit alternatief verworpen, omdat zij vonden dat het om een keuze voor de burgerlijke democratie ging, die bijgevolg de kapitalistische macht niet aanviel. Dat is een analyse die wij tot de onze maken. In het geval van een overwinning ging het slechts om een herstructurering van de macht, niet om de afschaffing van de macht zelf. Later is de Herri Batasuna gevormd, met een algemener karakter, maar op dezelfde gronden; en de laatste verklaringen van bepaalde leden bevestigen onze analyses dat de Herri Batasuna op twee paarden wedt: zij deden alsof zij voorstanders van de algemene vergaderingen waren en tegenstanders van de partij, terwijl zij die partijstructuur tegelijk in stand hielden; in sommige gevallen presenteerden ze zich zelfs als deelnemers aan bepaalde organismen van de kapitalistische macht. Op zo'n moment moet er klaarheid worden geschapen. Men is consequent of men is het niet. Er zal een scheuring komen en wij denken dat een deel van haar sociale basis zal worden ingekapseld.

ERE: Denkt u dat deze ontwikkeling snel gebeurt?

De Autonomen: Nee, het is een proces dat zijn beloop heeft, maar het wordt wel erger naarmate de sectoren die het nauwst verbonden zijn met de structuren van het functioneren en denken van de politieke partijen, hun politiek openlijker gaan voeren.

ERE: Bijvoorbeeld?

De Autonomen: Bijvoorbeeld de verklaringen van Aldekoa, die niet alleen de aanslag op Germán González veroordelen, maar er ook nog aan toevoegen dat wij bij de paramilitaire diensten horen, bij de OAS, bij weet ik wat niet al. Zij kennen ons goed genoeg om te weten wat wij zijn. Er zijn ook verklaringen van de LAIA die openlijk tot participatie uitnodigen. Dat was trouwens al geruime tijd te voorzien; zoals die van de EIA deden, die consequenter nog de weg zijn ingeslagen naar het parlement, toen hun partij ideologisch uniform werd gemaakt en zij haar voorzagen van een sterke structuur met een leidend kader. Die zijn al zo ver op weg dat het enige verschil met de krachten die aan de kapitalistische macht deelnemen, er nog in bestaat dat zij een grote achterstand hebben in te halen. Maar eigenlijk is er maar weinig verschil tussen de een en de ander. Het is alleen een kwestie van tijd. Als een organisatie wil doorgaan voor een voorhoede of een elite, zal zij zich naar een bepaald schema van werkwijze en deelname moeten voegen, of zij is niets. Wij hebben van onze kant onze keus duidelijk gemaakt. De grenzen zijn getrokken.

ERE: Wat is uw positie ten opzichte van de bestaande gewapende strijd in Euskadi?

De Autonomen: Het is duidelijk dat wij de gewapende strijd in praktijk brengen; maar voor ons is hij slechts een deel van onze strijd. De gewapende strijd komt voor ons noch op de eerste, noch op de tweede, noch op een andere plaats. Het is slechts een element te meer. Het kan zijn voorgekomen dat door een soort mimicry de stijl van bepaalde commando-acties erg "mili" was. Wij concentreren ons echter niet op acties van het antirepressieve type; vanuit ons gezichtspunt is het actieveld veel groter. Het is, om de taal van de publiciteit te gebruiken, een project van totale oorlog tegen het systeem, en daarvoor zijn de doelen overal te vinden. Vanwege deze mimicry komt het ook voor dat wij bepaalde actievormen afwijzen die vanuit antikapitalistisch oogpunt veel dichter bij ons staan. Acties van het type "Adegui" of aanslagen op vakbondskantoren.

ERE: Denkt u niet dat het moeilijk is om dit soort aanslagen, met name die welke gericht zijn op vakbondscentrales, begrijpelijk te maken voor de arbeidersklasse?

De Autonomen: Wat dat betreft zou men zich in de eerste plaats moeten afvragen wat en wie deze vakbonden vertegenwoordigen, want het abstentionisme was bijzonder hoog bij de vakbondsverkiezingen; bovendien werken de vakbonden mee aan de kapitalistische macht en steunen zij haar. Zij stellen haar

geenszins ter discussie en daarom zijn zij voor ons slechts een vijand te meer. Voor degenen die nog geloven in dit soort organismen zal de praktijk zelf steeds duidelijker uitwijzen wat het werkelijke karakter is van deze integrerende kracht van het systeem.

ERE: Het is duidelijk dat u deze lijn wilt volgen?

De Autonomen: Wij zullen het op zijn minst proberen, en bovendien zullen we ons actieveld trachten uit te breiden tot andere sectoren en beroepen die eveneens de huidige machtsstructuren steunen en laten functioneren, zoals de clerus, het medisch korps, enzovoort.

ERE: En uw houding tegenover de praktijk van de gewapende strijd van de "milis" en de "poli-milis"?

De Autonomen: De analyse van het militaire aspect op dit gebied is net zoals die welke wij zojuist van het politieke spectrum hebben gemaakt. Óf de macht wordt in haar geheel ter discussie gesteld, dat wil zeggen tot en met de vernietiging van de staat, óf men werkt ermee samen. De "milis" hebben hun acties geconcentreerd op wat volgens hen de toevlucht is van de macht in de huidige structuur: het leger en de bewakers van de openbare orde. En als men het alternatief van de KAS bereikt heeft, wat gebeurt er dan? Hetzelfde geldt voor de "poli-milis". Anders dan bij de eersten waren hun acties intensiever op het terrein van de arbeid. In de benen schieten van ondernemers, daar is niets tegen, en eventueel zouden wij hetzelfde doen, maar de autonome commando's geven hieraan een antikapitalistische inhoud, die zij er niet aan geven. Door zich in een perspectief te plaatsen van steun aan de door de vakbonden gevoerde onderhandelingen, doen zij in feite niets anders dan deze bonden steunen, en wij hebben reeds uiteengezet wat onze positie is ten opzichte van zulke organismen... Wat volgens ons moet gebeuren is het bundelen van deze acties in eenzelfde antikapitalistische context; en daarom zullen wij het anders doen dan de "milis" die pas tegen de toekomstige autochtone politie zullen optreden als deze overgaat tot het onderdrukken van Baskisch links; wij doen het omdat de Baskische politie het Baskische kapitaal vertegenwoordigt, onze vijand. Het komt voor dat het optreden van een gewapende elite niet nodig is, zoals wanneer de arbeiders hun bazen zelf hebben opgesloten.

ERE: Wat is uw oordeel over de nieuwe situatie die door de erkenning van het autonomie-statuut wordt geschapen?

De Autonomen: Dat alles hetzelfde zal blijven. Zwaaide men vroeger met de knuppel met een steek op zijn kop, nu doet men

het met een muts op.

ERE: Hoeveel mensen die met deze autonome groepen gelieerd zijn zitten er op het ogenblik in de gevangenis?

De Autonomen: Een twintigtal; de meeste in Soria, andere in Martutene en Basauri, en nog iemand, Aitor Elorza, in een gevangenis in Bayonne.

ERE: Het communiqué waarin u nadrukkelijk stelt dat Germán González, militant van de PSOE en de UGT, een verklikker is, heeft men geïnterpreteerd als een speciale oorlogsverklaring aan die partij. Is deze interpretatie juist?

De Autonomen: Wij zijn van mening dat onze aanval duidelijk genoeg gericht was op de persoon van deze militant. Als dat door anderen anders geïnterpreteerd wordt, is dat gewichtigdoenerij, omdat zij niets liever willen dan koste wat het kost een rol te spelen. Wij zijn er niet verbaasd over dat lieden als Lerchundi het ook zo hebben geïnterpreteerd. Zij zijn allemaal eender.

Noot van de redactie van *ERE:*

Absoluut autonoom

De verschillende commando's die zijn verenigd onder de algemene noemer "autonoom" en aldus hun acties opeisen, zijn vooral bekend geworden sinds hun aanslag op de werkgeversvereniging Adegui, en sinds de vluchteling Vicente Aldular aan de Spaanse politie is uitgeleverd. Later pleegden ze nog aanslagen op bewakers van de openbare orde en op taxichauffeurs. Germán González, lid van de VGT, was hun zesde slachtoffer. Verder zijn zij beschuldigd van verschillende gewapende overvallen en andere wapenfeiten. Tot nu toe hebben drie leden van de commando's de dood gevonden in botsingen met de politie en zitten er een twintigtal in de gevangenis. Onder de wapens die men bij hen heeft gevonden is een grote verscheidenheid aan materiaal aangetroffen, variërend van Tsjechische stenguns tot geweren met afgezaagde loop, klassieke Brownings, Firebirds en andere klein kaliberpistolen, die in enkele gevallen werden veroverd op hun slachtoffers. Zij vormen geen organisatie in de klassieke zin, en zeggen gecoördineerd te zijn vanuit een grote autonomie – vandaar hun naam. Hun ideologie, die bij vele gelegenheden in communiqués is herhaald en door iedere operationele eenheid wordt geformuleerd en uiteengezet, is "antikapitalistisch, voor de algemene vergaderingen, tegen de partijen en separatistisch".

IV

EERSTE LIEDEREN OVER DE GEVANGENEN VAN SEGOVIA

LA CÁRCEL DE SEGOVIA*
(con música de "El Pozo de María Luisa")

En la cárcel de Segovia,
tralalalala, lalala,
los presos son libertarios.
Mira,
mira, mi hermosa, mira,
mira, cómo vengo yo.
Los presos son libertarios.
Mira,
mira, mi hermosa, mira,
mira, cómo vengo yo.

Muchos años por esta arma,
tralalalala, lalala,
que tuvimos en la mano.
Mira,
mira, mi hermosa, mira,
mira, cómo vengo yo.
Que tuvimos en la mano.
Mira,
mira, mi hermosa, mira,
mira, cómo vengo yo.

Pero no sentimos nada,
tralalalala, lalala,
porque este es el camino.
Mira,
mira, mi hermosa, mira,
mira, cómo vengo yo.
Porque este es el camino.
Mira,
mira, mi hermosa, mira,
mira, cómo vengo yo.

---

* Zie de nederlandse vertalingen pag. 93

La noche sin compañera,
tralalalala, lalala,
el rostro vano del tiempo.
Mira,
mira, mi hermosa, mira,
mira, cómo vengo yo.
El rostro vano del tiempo.
Mira,
mira, mi hermosa, mira,
mira, cómo vengo yo.

La desaprobación loca,
tralalalala, lalala,
el silencio y el olvido.
Mira,
mira, mi hermosa, mira,
mira, cómo vengo yo.
El silencio y el olvido.
Mira,
mira, mi hermosa, mira,
mira, cómo vengo yo.

LA CAPTURA
DE GUILLERMO GONZÁLEZ GARCÍA
(con música de "Ya se van los pastores a la Estremadura")

Ya se van por Segovia unos libertarios.
Ya se van por Segovia unos libertarios.

Ya se quedan los días tristes y oscuros.
Ya se quedan los días tristes y oscuros.

Ya se van prisioneros, ya se van cogidos.
Ya se van prisioneros, ya se van cogidos.

Ya los otros de fuera se quedan callando.
Ya los otros de fuera se quedan callando.

LA CANCIÓN
DE LUIS GUILLARDINI GONZALO
(con música de "¡A las barricadas!")

Nuevos engaños agitan los aires,
de media democracia que no puede ser.
Aunque los otros esperan mejor suerte,
contra el enemigo nos llama el placer.

Estamos solos para alzar la bandera;
pues el proletariado tendrá esta razón.
¡No creas a los jefes, cree en tu arma!
Falta el dinero, pero nunca el corazón.

¡No creas a los jefes, cree en tu arma!
Falta el dinero, pero nunca el corazón.

Para ayudar a los obreros ahora,
hay que recurrir a la expropiación.
¡Vamos a los bancos, robemos sin tregua,
por el triunfo de nuestra revolución!

¡Todos a los bancos, robemos sin tregua,
por el triunfo de nuestra revolución!

LA CANCIÓN DEL FISCAL MIGUEL IBÁÑEZ
(con música de "Marineros")

No hay quien pueda,
no hay quien pueda
con la juventud de ahora,
revoltosa y autónoma.
No hay quien pueda.
Hay que matarla.

Si quieres mantener tu poder por aquí,
hay que defender tu capital con fusil,
capital con fusil, capital con fusil
¡Que se quede en Segovia el hampa de Madrid!

No hay quien pueda,
no hay quien pueda
con la juventud de ahora,
revoltosa y autónoma.
No hay quien pueda.
Hay que matarla.

CANCIÓN
DEL "GRUPO AUTÓNOMO" DE MADRID
(con música de "Los reyes de la baraja")

Del trabajo
me retiro,
de un partido
yo me aparto.
Ningún otro
me detuvo
que el presidio
del Estado.

¡Corre que te pillo,
corre que te agarro,
corre que te escondo
para treinta años!

CANCIÓN DE LOS PRESOS DE SEGOVIA
(con música de "En el frente de Gandesa")

Si me quieres escribir,
ya sabes mi paradero,
(repetición)
en la cárcel de Segovia
donde estoy ahora preso.
(repetición)

Si no quieren juzgarnos,
es que somos anarquistas,
(repetición)
y que la bandera negra
hace más miedo que ETA
(repetición)

Si me quieres escribir,
ya sabes mi paradero,
(repetición)
en la cárcel de Segovia
donde estoy ahora preso.
(repetición)

CANCIÓN PARA DORMIR A UN NIÑO EN 1980
(con música de Paco Ibañez)

Érase una vez
un obrero bueno,
al que bien trataban
los más poderosos.
(repetición)

Y había también
un rey demócrata,
una vida hermosa,
y un juzgado honrado.
(repetición)

Todas estas cosas
había una vez,
cuando yo soñaba
una España al revés.
(repetición)

EL PRONUNCIAMIENTO DEL 29 DE ENERO DE 1981*
(con música de "La Cucaracha")

La democracia, la democracia,
ya no puede caminar.
Porque no tiene, porque le falta
el consentir militar.

El veintinueve de enero,
se pronunció el Ejército.
Los generales dijeron:
"¡Fuera Suárez, el maricón!"

(Refrán)

Entonces, nuestros partidos
aseguran a una voz:
"El Rey es segura caución
de esta feliz Constitución."

(Refrán)

El Rey estaba el fiador
como fué obedecedor
el Ejército a su ley.
El que obedece hoy es el Rey.

(Refrán)

Hoy se acaba la ilusión.
Mas escondan su decepción,
los cobardes periodistas,
diputados y artistas.

(Refrán)

---

* Dit liedje werd geschreven na de verschijning van de *Appels de la prison de Ségovie.*

Ya se van autonomías,
mentiras y convivencias.
Se queda un solo divorcio:
entre las armas y el pueblo.

VERTALING VAN DE LIEDEREN

DE GEVANGENIS VAN SEGOVIA

In de gevangenis van Segovia – zijn de gevangenen libertairen –
Kijk – kijk, mijn lief, kijk – kijk hoe ver het met mij gekomen is.
Heel wat jaren voor dit wapen – dat we in onze handen hielden
– Kijk ...
Maar wij hebben nergens spijt van – want zo is de weg – Kijk...
De nacht zonder vriendin – het lege gezicht van de tijd – Kijk...
De dwaze afkeuring – de stilte en de vergetelheid – Kijk...

DE GEVANGENNEMING VAN GUILLERMO GONZALEZ GARCIA

Daar gaan enige libertairen naar Segovia.
Daar blijven ons treurige en donkere dagen.
Daar gaan ze, gevangen, daar gaan ze, gepakt.
Daar houden de anderen, buiten, hun bek.*

* Letterlijk: "Daar blijven de anderen, buiten, zwijgen." Maar wij sluiten ons graag aan bij de manier waarop onze Franse kameraden de vertaling van dit vers hebben aangepakt. Aangezien de letterlijke vertaling even-goed op een kortstondig stilzwijgen zou kunnen duiden, in een moment van pijnlijke verbijstering, drukt zij wellicht niet voldoende de opzettelijke minachting uit, waarvan de auteur van het liedje getuigt. Een agressievere volkse uitdrukking is hier op zijn plaats: want het gaat in dit geval wel degelijk om lieden die vanuit diverse overwegingen besluiten *hun bek te houden,* en wel voor lange tijd; zoals de leiding van de CNT-FAI in november 1936 ook al deed, toen zij vernam dat Durruti door een stalinistisch agent was vermoord. (Noot van de vert.)

HET LIED VAN LUIS GUILLARDINI GONZALO

De atmosfeer wordt vertroebeld door nieuwe bedriegerijen – van een halve democratie die niet kan bestaan – Ook al verwachten de anderen een beter lot – ons roept het plezier op tegen de vijand.

We zijn alleen om de vlag te hijsen – zodat het proletariaat dit gelijk zal hebben – Geloof de leiders niet, geloof in je wapen! – Het geld ontbreekt, maar nooit de moed.

Geloof de leiders niet...

Om de arbeiders nu te helpen – moet je onteigeningen plegen – Op naar de banken, laten we stelen zonder op te houden – voor de triomf van onze revolutie!

Iedereen naar de banken...

HET LIED VAN DE OFFICIER VAN JUSTITIE MIGUEL IBANEZ

Niets mee te beginnen – niets mee te beginnen – met de jeugd van tegenwoordig – opstandig en autonoom – Niets mee te beginnen – Ze moeten dood.

Als je je macht hier wilt behouden – moet je je kapitaal met het geweer verdedigen – kapitaal met het geweer, kapitaal met het geweer – Laat dat schorem van Madrid in Segovia blijven!

Niets mee te beginnen...

LIED VAN DE "AUTONOME GROEP" VAN MADRID

Van het werk – keer ik me af – van een partij – houd ik me ver – Niets anders – hield me tegen – dan de gevangenis – van de staat.

Loop, en ik zal je pakken – loop, en ik zal je grijpen – loop, en ik zal je wegstoppen – voor dertig jaar!

LIED VAN DE GEVANGENEN VAN SEGOVIA

Als je zin hebt me te schrijven – weet je wel waar ik vertoef – in de gevangenis van Segovia – waar ik nu gevangen zit.

Als zij niet willen oordelen over ons – komt dat omdat wij anarchisten zijn – en omdat de zwarte vlag – meer schrik aanjaagt dan de ETA.

Als je zin hebt me te schrijven...

SLAAPLIEDJE UIT 1980

Er was eens – een goede arbeider – die door alle machtigen – goed behandeld werd.

En er was ook – een democratische koning – een heerlijk leven – en een fatsoenlijke rechtspraak.

Al deze dingen – waren er eens – toen ik droomde – van een omgekeerd Spanje.

HET PRONUNCIAMIENTO VAN 29 JANUARI 1981

De democratie, de democratie – zij kan niet verder meer – Want zij heeft niet, want haar ontbreekt – de toestemming van de militairen.

Op 29 januari – sprak het leger zich uit – De generaals zeiden – "Weg met Suárez, die nicht!"

Waarop al onze partijen – in koor verzekeren – "De koning is een vaste waarborg – van deze zaligmakende Grondwet."

De koning stond borg – zoals het leger gehoorzaam was aan zijn gezag – Wie nu gehoorzaamt is de koning.

De illusie is nu ten einde – Maar hun teleurstelling houden zij verborgen – de laffe journalisten – afgevaardigden en artiesten.

Vaarwel, autonomieën – leugens en sociale vrede – Eén scheiding blijft er nog over – tussen de wapens en het volk.

V

RONDSCHRIJVEN AAN ALLE INTERNATIONALISTEN

RONDSCHRIJVEN AAN ALLE INTERNATIONALISTEN

KAMERADEN,

Ook al lijkt de hele wereld op het dal van de Jarama en zouden wij met evenveel recht over de oevers van de Weichsel, de Po of de Jangtse kunnen spreken, toch vestigen wij op dit moment de aandacht op ons oude, bij uitstek roemvolle gevechtsterrein: Spanje. Tenslotte speelt zich daar thans de *tweede slag aan de Jarama* af; en het lijkt ons geen goed idee daarbij af te gaan op wat de oorlogscorrespondenten van de vijand ervan zeggen.

De commentatoren zijn het erover eens dat Franco, toen hij eindelijk mocht overlijden, een land naliet dat rijp was voor de moderne tijd; maar zij hebben verzuimd ons mee te delen *waarin* die tijd modern is; en niemand had van hen trouwens zo'n mededeling verwacht. Voor hen is de tijd niets anders dan de ruimte van het Spaanse kapitalisme, dat zou willen kunnen zeggen: "Er zijn geen Pyreneeën meer". Zij zouden, met andere woorden, willen dat Spanje op Nederland leek. Wij bevinden ons echter op de juiste plaats om in alle bescheidenheid te kunnen opmerken dat wat zij bewonderen aan het democratisch debat van respectabele partijen en verantwoordelijke vakbonden, even smaakvol is als onze democratische voedingsmiddelen, even groots als onze respectabele gifbelten, en even stralend als de scherpzinnige verantwoordelijkheid waarmee onze kerncentrales zijn gecalculeerd; en dat het enige moderne eraan gelegen is in hun gemeenschappelijke staat van ontbinding.

Laten wij hier dus preciseren dat al wat men in het hedendaagse Spanje modern zou kunnen noemen, in drie categorieën uiteenvalt. De eerste wordt gevormd door wat er sinds de dagen van Fanelli *altijd modern is geweest:* onze partij, de partij van de proletarische algemene vergaderingen die geen macht buiten zichzelf dulden, de partij van de sociale liquidatie. Want de vernieuwde Spaanse staat, die zich presenteerde als "de verzoening van de winnaars en de verliezers van de Burgeroorlog, d.i. franquisten en republikeinen" en in feite niets anders was dan "de verlate verzoening van alle winnaars van de contrarevolutie", deze staat is onmiddellijk het doelwit geworden van *alle verlie-*

zers van de revolutie – die niet waren vergeten dat zij reeds in 1937 als eersten de vijand hadden bestreden in zijn *beide* gedaantes van bourgeoisie en bureaucratie. Van Vitoria tot Alicante en van Vigo tot Barcelona is nauwelijks een bedrijf voor hun wilde stakingen gespaard gebleven; en zeldzaam zijn de vakbondskaders die 's nachts alleen over straat durven gaan.

Door haar oude strijd weer in nieuwe vormen op te nemen heeft onze partij het lot bepaald van de tweede categorie: die van wat *te ongelegener tijd modern wilde zijn.* Wij sluiten ons gaarne aan bij het oordeel van de geschiedenis, die voortaan over Suárez zal zwijgen, en beperken ons tot de simpele constatering van zijn échec: wanneer de minachting van de arbeiders voor de vakbondsregimentering tot uitdrukking komt in een organisatiegraad van nog geen 5%, hoe kan men dan van hun meesters waardering verwachten voor zulke nieuwigheden? Suárez zelf was eenvoudig afhankelijk van de wil en de fortuin van degenen die hem de macht hadden gegeven; en die kon hij niet tot vriend houden, toen hij alle tegenstanders van de macht tot vijand had. Waar vond hij aanhankelijkheid en trouw dan in de banken van de Cortes? Niets karakteriseert zijn positie dan ook beter dan het feit dat hij zijn laatste bewonderaars telde onder de "oppositie" van de lachwekkende PSOE en de sinistere PCE/PSUC, wier voornaamste verschil hierin ligt, dat de socialisten altijd verliezen zonder het te begrijpen, terwijl de stalinisten altijd begrijpen wanneer zij moeten verliezen.

Zo zingt men dus nu in Spanje: "Op 29 januari hield het leger gericht. De generaals hebben gesproken: Vort met Suárez, die nicht!" en daarmee komen wij bij onze derde categorie, de categorie van de reactie die *noodgedwongen modern wordt.*

KAMERADEN

Waar Suárez faalde bij zijn poging om Spanje in de Europese Gemeenschap te brengen, is het leger er direct in geslaagd aansluiting te vinden bij de rest van Europa op een ander niveau. Het heeft zich daar zelfs reeds een vooraanstaande plaats verworven, want het toont zich geavanceerder dan het Italiaanse laboratorium van de contrarevolutie. Het ontleent hieraan tal van tactische vondsten, maar bedenkt er nieuwe toepassingen voor; het neemt de *strategia della tensione* over, maar anders dan in Italië gaat het in Spanje niet zozeer om een actieve verdediging als wel om een offensief.

Het oude Rome wist al dat men nieuw bedachte misdaden

moet verbergen onder de namen van een vroegere tijd, en dat het beter is de wetten af te schaffen dan hun bewakers. Het nieuwe Rome overwoog dat als zij die gehoorzaamden hun ontzag hebben verloren, zij die bevelen de schaamte moeten afleggen. Het Spaanse leger voegt hieraan toe dat alle oorlogvoering op misleiding is gebaseerd en blaast twee Spaanse militaire tradities nieuw leven in. Het neemt opnieuw zijn toevlucht tot een staatsgreep, maar voor het eerst in de geschiedenis is het een *sluipend pronunciamiento.* En bij de uitvoering bedient het zich van een methode die te omschrijven is als een *guerrilla van de macht.*

Het leger heeft dus eerst de grondwet buiten werking gesteld en Suárez afgedankt, maar in het geheim – en met de vanzelfsprekende steun van de massamedia, waar naar behoren getoond wordt wat niet echt is, en wat echt is niet wordt getoond. Nadat het zo zelf de macht ter hand had genomen, nam het vervolgens ook de "democratie" ter hand. En sindsdien weet men dat deze democratie niet zo broos kan zijn als kwade tongen fluisterden, want iedere avond heeft men haar in naam gered bevonden, nadat zij 's ochtends nog in feite was vernietigd. Ja, men moet zelfs toegeven dat zij buitengewoon levensvatbaar is, want dagelijks laat de televisie zien dat in Spanje de democratische orde in laatste instantie zowel de democratie als de orde kan ontberen.

Overeenkomstig de taktische grondregel van de guerrilla heeft de vijand de sterken vermeden en het zwakke aangevallen: het gehele politieke kader is in diskrediet gebracht, toen gecompromitteerd, tenslotte onderworpen. Tejero hoont de letterlijk kruipende afgevaardigden in de Cortes, en meteen blijkt dat de politiek daar niet doelmatiger bedreven wordt dan in een militaire gevangenis. Welingelichte bronnen in de kazernes voorzien de pers van een stroom van geruchten – een wolk zilverpapier die de spectaculaire discussies versiert en de radar stoort, maar waarin de getemde koning en zijn geterroriseerde getrouwen de voor hen bestemde waarschuwingen, of beter bevelen, gemakkelijk herkennen. Meer tastbare waarschuwingen ontbreken overigens niet, sinds de liquidatie en planmatige zelfmoord van onbetrouwbare elementen in het leger zelf, en het weer opduiken van de GRAPO, door de geheime diensten geschoeid op de leest van de Rode Brigades. Om dan uiteindelijk het resultaat van dit alles aanschouwelijk te maken is er de overval op de Banco Central te Barcelona: en alle politici zijn gedwongen te demonstreren dat zij als enigen in het land de waarheid niet durven weten.
Het valt niet te ontkennen dat de vijand sneller is opgerukt dan het "Rode" Leger in Polen. Hij heeft het land ontwricht om te

kunnen verschijnen als de onbewogen eerste beweger van een chaotische kosmos, waarin hij alleen de weg weet; en alle wegen leiden naar ons.

Wie zal er zich over verbazen dat de ondergang van Suárez' democratie zich heeft voltrokken als een slechte klucht, waarom men zich niet eens de moeite getroost te lachen? Onze partij kan zich echter niet veroorloven om het slachtoffer te worden van de toneeleffecten: zij moet weten dat zij in het volgende stuk noodzakelijkerwijs een hoofdrol zal vervullen, en dat het uitsluitend van haarzelf afhangt of er dan wél iets te lachen valt. De proletariërs zullen alle gelegenheid hebben van dichtbij te zien dat ook het nieuwe decor, dat soms bedriegelijk op het vorige lijkt, van bordpapier is; en er zullen geen toeschouwers zijn. Van wie zou Spanje iets moderners moeten leren?

KAMERADEN,

Alsof dit alles ons niet reeds volkomen duidelijk was, heeft de vijand de onbeschaamdheid zover gedreven dat hij de overval op de Banco Central toevertrouwde aan José Juan Martínez Gómez, de provocateur die begin 1978 verantwoordelijk was voor de uitschakeling van onze voorposten. Wij spreken, zoals u begrijpt, van de Autonome Groepen van Madrid, Barcelona, Valencia, deze meest resolute bestrijders van de spectaculaire warenmaatschappij, wier standpunten en strijd bekend zijn uit de *Appèls de la prison de Ségovie* (Parijs, Champ Libre, 1980); want het is in de gevangenis van Segovia – en ten dele ook in die van Barcelona, Madrid, Burgos, Herrera de la Mancha, Soria – dat onze kameraden dank zij Martínez Gómez zijn beland.

Het zal u niet ontgaan zijn dat zijn recente "arrestatie" ook een nieuw licht werpt op hun gevangenschap. In november 1980, twee maanden nadat onze partij met de oproep *A los Libertarios* de internationalistische actie voor hun bevrijding had ontketend, zijn zes van hen "bij gebrek aan bewijs" puur willekeurig vrijgelaten. Wij zouden ons dus vrolijk kunnen maken om het verschil tussen Suárez, die zijn ergste vijanden laat lopen, en het leger, dat zijn beste vrienden achter de tralies zet, ware het niet dat naast die zes nog ruim dertig anderen gevangen zaten en zitten; en dat het feit dat sommigen iets minder schuldig of zelfs onschuldig zijn niet in hun voordeel pleit sinds het "incident" van Almería, waar de "ley de fugas" opnieuw is toegepast tegen drie gevangenen op transport naar Madrid.

Het is stellig een onbetwistbaar taken van de vooruitgang dat

de gevangenis van Segovia thans niet verder leeg zal komen door het vertwijfelde optreden van een regering, maar alleen door het besliste optreden van onze partij. En men kan zeggen dat ook in dit opzicht de strijd die komt een onvermijdelijk gevolg is van de strijd die voorafging. De vraag is niet of wij onze verantwoordelijkheid moeten dragen, maar *hoe wij haar zullen dragen.* Maar geeft deze vraag niet meteen het antwoord op een andere: hoeveel belang wij hechten aan het leven van enkele tientallen kameraden, die het op het spel hebben gezet voor onze partij?

¡Compañeros, salud! ¡Viva la liquidación social!

9 juni 1981

Federatie van het Gewest Nederland van de Internationale Vrienden